

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);

typed to Word Document by kmitl@usa.net;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (31/08/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

มนุษย์กินคน

โดย

ป.อินทรปาไลต

อีกครั้งหนึ่งที่บ้าน “พัชราภรณ์” คฤหาสน์ที่ใหญ่โตหรูหราที่สุดในย่านบางกะปิได้ต้อนรับผู้แทนหนังสือพิมพ์รายวันแทบทุกฉบับในตอนบ่าย ๑๕.๐๐ น. ของวันนั้น

ภายในห้องโถงของบ้าน “พัชราภรณ์” เต็มไปด้วยเหยี่ยวข่าว, แร้งข่าว ตลอดจนช่างภาพหรือตากล้อง ทั้งคนไทย คนจีนและแขกประมาณ ๓๐ คน

อาสาสมัครหญิงซึ่งเป็นผู้เชิญนักหนังสือพิมพ์มาพบในวันนี้ นั่งอยู่บนโซฟาพร้อมกับเพื่อนเกลอของเขาทั้งสามคนและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ด้วย คณะพรรคสี่สหายของเราได้ให้การต้อนรับผู้แทนหนังสือพิมพ์เหล่านี้ อย่างดีที่สุดและอย่างกันเอง เจ้าแห้วทำหน้าที่บริการนักหนังสือพิมพ์ด้วยวิศกัสมโหดเอาเยินเยิบ นอกจากนี้ ก็มีของขบเคี้ยววางอย่างเช่นมันทอด, ถั่วลิสงทอด, ข้าวเกรียบกุ้งทอดจิ้มน้ำพริกเผา แล้วก็มีบุหรี่วันละเคียด

นักข่าวคนหนึ่งได้กล่าวแสดงความยินดีที่ได้มาพบกับคณะพรรคสี่สหายซึ่งยกย่องให้เกียรติชาวคณะหนังสือพิมพ์ และเห็นว่าหนังสือพิมพ์นั้นย่อมเป็นปากเสียงของประชาชน มีคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ ในที่สุดเขาก็สรุปความว่า

“อาสาสมัคร ก่อนที่จะเปิดให้พวกเราสัมภาษณ์ พวกเราอยากจะชมการฉีกเบ๊งค์เป็นขวัญตาสักนิดหน่อย นาน ๆ พบกันทีแสดงให้ดูหน่อยเถอะครับ”

อาสาสมัครยิ้มแฉ่งแทบแตก เขาหันไปทางเจ้าแห้วซึ่งกำลังเสิร์ฟน้ำผลส้มแช่เย็นให้นักข่าวสาวคนหนึ่ง แล้วอาสาสมัครก็คว้ามือเรียก

“พวกนักหนังสือพิมพ์เขาอยากดูกันฉีกเบ๊งค์”

เจ้าแห้วทำตามปริบ ๆ

“รับประทานก็ให้เขาดูหน่อยสิครับ”

อาสาสมัคร “ขึ้นไปห้องนอนของกัน ยกปีปใส่เงินเอาลงมาให้ข้าสักสองปีป อ้า-ก่อนจะเดินทางไปต่างประเทศข้าจะฉีกเบ๊งค์ให้นักหนังสือพิมพ์เขาชมเล่นแก้เหงาสักสองล้านบาท”

เสียงเฮฮาในหมู่หนังสือพิมพ์ดังขึ้นทันที ผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ฮันดู นิวส์” ได้ชูมือขวาขึ้นแล้วกล่าวห้ามอาสาสมัคร

“ตั้งสองสามล้านฉีกทำไมะไรนายจ๋า ฮันดูฉีกพันสองพันพอแล้วจะรีบ”

นักข่าวหนังสือพิมพ์ “ซาก็โล่ มินปอ” เห็นพ้องด้วย

“ถูกแล้ว บังอี่พุ่ถูก เงินทองหายากฉีกทิ้งทำไม เดี่ยวนี้ที่ฮ่องกงอีกก็ไม่พิมพ์แล้ว”

นักหนังสือพิมพ์หัวเราะครืน อาสาสมัครลื่นน้ำลายเอื้อม มองดูผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ซาก็โล่ มินปอ” อย่างไม่สู้พอใจนัก

“คุณเข้าใจว่าผมจะเอาธนบัตรปลอมมาฉีกให้คุณดูหรือครับ”

นายเม้งยิ้มซีด ๆ

“เป่าน่อ ผมไม่ได้ว่าอย่างนั้น”

นายพระนางนายกสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “เสรีไทย” ได้พูดกลบเกลื่อนในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่กว่า

“คุณแม้งแกพูดเล่นสนุก ๆ นะครับอาเสีย ไม่ได้มีเจตนาดูถูกดูหมิ่นอาเสียหรือครับ แกเป็นคนขี้เล่น มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

เสียหงวนยิ้มออกมาได้

“ขี้เล่นไม่เป็นไรอย่าเล่นขี้กัแล้วกัน”

นักข่าวผอมกะห่องไว้หนวดเส้นเล็ก ๆ คนหนึ่งได้พูดตบทว่า

“อาเสียฉีกเบ๊งศ์ให้เราดูสักสองสามพันเถอะครับ ไม่ต้องไปยกเอาลงมาเป็นปีบ ๆ หรือครับ เป็นที่รู้กันทั่วไปแล้วว่าในเมืองไทยเราไม่มีใครที่จะร่ำรวยเกินหน้าอาเสียไปได้”

กิมหงวนขยับตัวนิดหนึ่ง ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาหนึ่งปึก ตากล้องหนังสือพิมพ์ต่างพรวดพราดลุกขึ้นเตรียมถ่ายภาพประวัติศาสตร์แห่งความบ้ำระห่าของท่านมหาเศรษฐีผู้นี้ กิมหงวนชูปึกธนบัตรขึ้นเหนือศีรษะด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และแล้วเขาก็ฉีกธนบัตรใบละร้อยบาทไม่ต่ำกว่า ๓๐ ฉบับออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เสียงตบมือดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวทั่วห้องโถง เจ้าแห้วทำตาละห้อยมองดูเงินนับจำนวนพันด้วยความเสียดาย พวกนักข่าวต่างชมเชยสรรเสริญเยินยออาเสียกิมหงวน ซึ่งมีการชกรูปด้วยแฟลชไล่ตลอดเวลา

ในที่สุดกิมหงวนก็เริ่มเปิดการให้สัมภาษณ์

“คุณนักข่าวและช่างภาพที่รัก” อาเสียพูดยิ้ม ๆ “เท่าที่ผมเชิญพวกคุณมาพบในวันนี้ก็เพื่อจะเรียนให้ทราบ ว่า ผมกับพรรคพวกของผมจะเดินทางไปต่างประเทศในวันสองวันนี้เพื่อกิจการค้าอันมหาศาลของผมต่อไป อ้า-พวกคุณจะมีสัมภาษณ์ผมอย่างไรก็เชิญครับ”

นักข่าวผู้สูงอายุนคนหนึ่งกล่าวถามขึ้นทันที

“อาเสียจะไปไหนครับ และกิจการค้าอันมหาศาลของอาเสียนั่นคืออะไร”

กิมหงวนตอบโดยไม่ต้องคิด

“จุดแรกของเราคือนครมานิลาแห่งฟิลิปปินส์ครับ เราจะไปดูกิจการจำบ๊ะที่นั่นและจะนำนางระบำที่มีชื่อเสียงในประเทศฟิลิปปินส์มาเปิดแสดงในกรุงเทพฯ”

นักข่าวต่างจดลงในสมุดโน้ต และยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน นักข่าวสาวแห่งหนังสือพิมพ์มีชื่อฉบับหนึ่งกล่าวถามว่า

“อาเสียคิดยังไงคะถึงดำริที่จะไปจ้างนางระบำอย่างว่ามาแสดงในกรุงเทพฯ”

“อ้อ ไม่ได้คิดยังไงหรือคุณ คิดอยากได้เงินเท่านั้นแหละครับ แล้วก็อยากจะให้คนไทยโดยเฉพาะที่เป็นผู้ชายได้มีอาหารปลุกใจเสียบ้าง”

นักข่าวสาวลอบค้อนกิมหงวน

“อาเสียก็เป็นผู้ที่มีการศึกษาคดีแล้ว น่าจะสังวรณบ้างในเรื่องศีลธรรม ทุกวันนี้คนไทยหนุ่ม ๆ ก็กำลังจะเข้รากเข้าพงอยู่แล้ว ถ้าได้ดูระบำนุ่งน้อยห่มน้อยหรือเปลือยกายล่อนจ้อนก็จะใจแตก มีทางเสียคนได้ง่าย”

เสียหงวนว่า “ก็ถูกครับอย่างที่คุณว่า แต่ว่าคนเราจะลงมันจะเสียคนแล้ว ถึงไม่ได้ดูระบำจำบ๊ะมันก็เสียคนอยู่นั่นเอง คนที่รู้จักบังคับใจตัวเองต่อให้มันดูจำบ๊ะสามวันสามคืนก็ไม่เสียคน อ้า..เช่นคุณอาผมเป็นต้น ท่านเจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ อาของผมท่านชอบดูจำบ๊ะมาก แอบไปดูที่เยาวราชแทบทุกคืนแหละครับ”

เจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ ทำคายน มองดูเสียหงวนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ขบกรามพูดเสียงกระซิบว่า

“แล้วเสียบอกเขาทำไม อ้ายเปรต ยังจู้จี้ขายหน้าเขาแยชีโว้ย”

เสียหงวนหัวเราะชอบใจ กล่าวกับนักข่าวทั้งหลายว่า

“พวกคุณโปรดอย่าลืมนะว่า ศิลปินอนาจารย์นั้นแตกต่างกันไม่เหมือนกัน นางระบำที่นุ่งน้อยห่มน้อยออกมาเต้นระบำให้เราดู ถ้าหล่อนเต้นระบำเป็น การเต้นรำของหล่อนก็เป็นศิลป์หรือศิลปะ แต่ถ้าหล่อนต้องการจะโชว์อะไร ๆ ที่ปลุกใจเสียบ้างแล้วถือเอาการเต้นระบำเป็นโล่บังหน้าออกมาเต้นยกแข้งยกขายกอกยกแอ๊ก อย่างนี้ก็เรียกว่าอนาจารย์ไม่ใช่ศิลปะ ไซ้ใหม่ครับคุณนักหนังสือพิมพ์”

นักข่าวตบมือกราว มีความเห็นสอดคล้องต้องกันกับกิมหงวน แต่นักข่าวสาวคนเดียวที่ไม่เห็นด้วย
นักหนังสือพิมพ์ “ฮินดู นิวส์” กล่าวถามขึ้นว่า

“อันนี้จันสงสัยนะนายจ๋า ไปมานิลาท่าอะไร จ้าบ๊ะอันนี้ต้องไปดูที่ปารีสใช่ไหมใช่”

กิมหงวนหันมาทางนักข่าวหมวดเครารุงรังแต่แต่งกายสากลหรูหรา

“ถูกแล้วครับ คุณพูดก็ถูก การระบอบอย่างที่เรารู้จักว่าระบอบปารีสเป็นแน่ที่สุด เพราะรัฐบาล
ฝรั่งเศสเขาไม่ถือวาระบาปเปลี่ยวหรือนุ่งน้อยห่มน้อยเป็นอนาจาร แต่เราเป็นชาวตะวันออก ถ้าผมไปดูกิจการ
จ้าบ๊ะที่ฝรั่งเศสและจ้างนางระบอบปารีสมาแสดงในกรุงเทพฯ ๗ ความนิยมของคนดูก็จะมิชู้วาระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น
ผู้หญิงฝรั่งเศสผิวขาวขนจ๊กกระแระยาวเพื่อย ส่วนผู้หญิงฟิลิปปินโนมีรูปร่างหน้าตาผิวพรรณเหมือนกับคนไทย
นอกจากนี้ค่าจ้างก็ถูกกว่าชาวยุโรป ผมจึงตกลงไปดูกิจการจ้าบ๊ะของฟิลิปปินส์”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ซาก็โล่ มินปอ” เอ็ดตะโรลั่น

“ลื้อพุกข้า ๆ หน่อยซี พุกเร็วเบ็งรอกไฟหลวง อ้าวจกไม่ทังไวย พุกใหม่อีกทีน้อ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงตั้งขึ้นลั่นห้องโถง นักข่าวร่างสม่าทคนหนึ่งสัมผัสภาษณ์เสียหงวนต่อไป

“จากนครมานิลา อาเสี่ยจะไปไหนต่อไปอีกครับ”

กิมหงวนนั่งคิด

“จากมานิลาเราก็จะบินไปออสเตรเลียโดยผ่านเกาะมินดาเนา แล้วก็หมู่เกาะเล็ก ๆ ทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของนิวกินี เราจะไปหาซื้อหอยมุกเพื่อนำมาเลี้ยง เราจะทำอุตสาหกรรมไข่มุกจากหอยมุกเป็นงาน
ใหญ่ ซึ่งในอนาคตอันใกล้นี้เราจะไม่ต้องซื้อไข่มุกต่างประเทศ”

“ความคิดของอาเสี่ยเข้าที่มากครับ” นายพระนงบรรณาทิการหัวเห็ดพุดยิ้ม ๆ “แล้วก็อาเสี่ยจะไป
ออสเตรเลีย”

“ยังครับ เราจะบินไปลงตอนใต้ของเกาะนิวกินีก่อนครับ แล้วถึงจะบินข้ามทะเลไปออสเตรเลีย
ด็อคเตอร์ดิเรกเพื่อนของผมเขามีเพื่อนนายแพทย์คนหนึ่งซึ่งเป็นชาวอังกฤษตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง
ตอนใต้ของเกาะนิวกินี” พุดจบกิมหงวนก็หันมาทางดิเรก “อธิบายหน่อยหม่อ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้นักข่าวและตากล้องทั้งหลาย

“ผมจะเรียนให้ทราบเดี๋ยวนี้ อ้า-รอประเดี่ยวนะครับ คือว่าเพื่อนของผม ด็อคเตอร์สมิทแอนเดอร์สัน
เขาสามารถคิดค้นยาแก้มะเร็งได้ซึ่งนายแพทย์ทั่วโลกยังไม่มีใครทำได้ แอนเดอร์สันจดหมายมาถึงผมสั่งให้ผม
ไปพบเขา เขาจะบอกสูตรของยานั้นให้ผม ยาฉืดของเขาใช้สมุนไพรสองสามชนิดซึ่งมีอยู่ในเกาะนิวกินีเท่านั้น
ผมจะไปพบแอนเดอร์สันเพราะเหตุนี้ เพื่อกลับมารักษาคคนไข้ที่ป่วยด้วยโรคมะเร็ง”

นักข่าวสาวพุดยิ้ม ๆ

“คุณหม่อไปนิวกินีไม่กลัวพวกคนป่าจับเอาไปต้มกินหรือจับไปตัดศีรษะแล้วย้อส่วนของไว้ในขวดโหล
หรือคะ”

ดร. ดิเรกยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“โน ไอต้อนท์แคร์ ด็อคเตอร์สมิทอยู่เมืองท่าชายทะเล ไม่ได้อยู่ในป่าที่บึงของนิวกินีหรอกคุณ”

นักหนังสือพิมพ์รุ่นลายครามอีกคนหนึ่งถามว่า

“ออกจากตอนใต้ของนิวกินีอาเสี่ยกับพรรคพวกจะไปออสเตรเลีย”

“ครับ นั่นคือจุดหมายปลายทางของเรา” แล้วกิมหงวนก็หันมาทางนิกรซึ่งนั่งสัปหงกอยู่ข้าง ๆ เขา
“แกให้สัมผัสภาษณ์หน่อยซี”

นิกรเบิกตากว้างเคี้ยวปากจ๊ับ ๆ แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกพุดชัดขึ้นทันที

“อันนี้พุดคำธรรมดานะนายจ๋า พุดคำหลวงอันนี้จันไม่รู้เรื่องฟังคะรึบ”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“เรื่องมันเป็นยังไงครับ ผมกับเสี่ยหงวนมีความคิดว่า จิ้งโจ้หรือแกงการูเป็นสัตว์ประหลาดที่น่ารัก
หน้าตาคล้าย ๆ พ่อตาของผม”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สะดุ้งสุดตัวแล้วตวาดแว๊ต

“เหมือนเมื่อไรเล่า ทะลิ่ง”

เสี่ยหัวเราะของนักข่าวและตากล้องตั้งขึ้นอย่างครั้นครัง นิกร้อปากหาเสี่ยก่อนแล้วให้สัมภาษณ์
ต่อไป

“จิ้งโจ้หรือแกงการู ที่เคยมีอยู่ในอาฟริกาหรือในดินแดนบางส่วนของโลกเราขณะนี้สูญพันธุ์ไปหมด
แล้ว”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ซาก็โล่ มินปอ” เสริมขึ้นว่า

“ลื้อจะไปทำพันธุ์กับจิ้งโจ้หรืออย่างไร”

นิกร้อปากหวิวแล้วผินหัวเราะ

“สัมภาษณ์แบบนี้มีหวังวิวาทกันแน่”

“อ้าว อ้าวไม่ไล่ลู่ถูกนา อ้าวหมายความว่าลื้อจะไปซื้อจิ้งจ้อมาเลี้ยงในเมืองเราไซ้ใหม่เพื่อไม่ให้สูญพันธุ์”

นักข่าวแขกหัวเราะลั่น

“เฮะ เฮะ พุดไม่ชัดนะนายจ๋า อีนี่เรียกจิ้งโจ้ไม่ใช่จิ้งจ้อ”

นักข่าวจีนทำตาเขียว

“โคบออกลื้อว่าจิ้งโจ้ อ้าวเรียกจิ้งจ้อถูกแล้ว”

“จิ้งโจ้ไ้ว้ย” นายปานเดมันทะราสเอ็ดตะโร

“จิ้งจ้อ” นายเม้งตะโกนขึ้นบ้าง

ดร. ดิเรกโบกมือห้าม

“อย่าเถียงกันเลยครับ เรียงจิ้งโจ้ก็ได้ จิ้งจ้อก็ได้ถูกทั้งสองคน”

นิกรกล่าวต่อไปว่า

“ขณะนี้เราทราบกันดีแล้วว่า ถิ่นกำเนิดของจิ้งโจ้มีอยู่ในทวีปออสเตรเลียแห่งเดียวเท่านั้น รัฐบาล
ออสเตรเลียได้สั่งห้ามฆ่าจิ้งโจ้มาหลายปีแล้ว ผมกับเสี่ยหงวนจะไปซื้อจิ้งโจ้เอามาปล่อยในป่าเมืองไทยเรา
ในไม่ช้านี้ตามป่าดงพงไพรของเราจะมีสัตว์ป่าที่น่ารักเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งคือจิ้งโจ้นี้แหละครับ ผมจะซื้อมาเลี้ยง
ด้วยและจะขายจิ้งโจ้ในราคาพอสมควร เข้าใจว่าคงจะมีคนต้องการซื้อจิ้งโจ้ไปเลี้ยงมาก”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ซาก็โล่ มินปอ” กระซิบกระซาบถามผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ฮินดู นิวส์” เบา ๆ ว่า

“จิ้งจ้อตัวม้งเป็นยังไงไ้ว้ยบ้าง”

นายปานเดมันอย่างภาคภูมิใจ

“อีนี่สว่นะนายจ๋า”

“รู้แล้วว มีกึ่งตั้ง”

“ตีนมีท่ามะไร จิ้งโจ้ตีนไม่มีคะรึบ จิ้งโจ้ตัวยาว ๆ สีดำ อีนี่ร้องฟอ ๆ แม่แม่เบ๊ยได้นะ ที่อินเดียนมี
มุกม้าง ๆ นะ”

นายเม้งขมวดคิ้วย่นแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“นั่งม้งงูเห่าไ้ว้ย จิ้งจ้อต้องมีตั้งไ้ว้ย อ้าวอยากรู้ว่าม้งมีกึ่งตั้ง”

นายปานเดมันนิ่งคิดแล้วทำท่าชนลูกชนพอง

“ฮีย่ย์ อีนี่มีหลายร้อยตีนนะนายจ๋า เลี้ยวไปเหมือนรถไฟคะรึบ”

นายเม้งหัวเราะงอหายแล้วพุดพลางหัวเราะพลาง

“นั่งมั่งไม่ใช่จิงจ้อไว้ย่ำยั้ง ตึงแยอะ ๆ อ้าวรู้จัก กิ่งก็อ้อเอาไม้เขี่ยเลียวขกล่าย มีตึงมากกว่า พวกเราหมกนี้รวมกัน”

เสียงหัวเราะของนักหนังสือพิมพ์ดังขึ้นอีก “ไม่ว่าไปสัมภาษณ์ใครที่ไหน ถ้าขาดนายเม้งกับนายปานเด แล้วการสัมภาษณ์ก็เงียบเหงาหมดรส นักข่าวสาวกล่าวสัมภาษณ์เสียงหงวนต่อไป

“ดิฉันเห็นด้วยค่ะที่อาเสี่ยจะซื้อจิงใจมาเลี้ยง จิงใจเป็นสัตว์ที่น่ารักจิง ๆ ที่น่ารักที่สุดก็คือลูกเล็ก ๆ ของมันซึ่งซ่อนอยู่ในถุงหน้าท้องของแม่มัน”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“เมื่อเล็ก ๆ ผมซ่อนอยู่ในถุงขยายของผมเหมือนกันครับ”

นักข่าวสาวนัยน์ตาเหลือก

“คุณยายของคุณมีถุงเหมือนจิงใจหรือคะ”

“ครับ แกเอาผ้าผูกท้องต่างถุงจิงใจ ผมขี้แยมากคุณยายเลยเอาใส่ถุงไว้ทั้งวัน ออกมาจากถุงที่ไร เวียนหัวจนตาเหล่เลยครับ”

นักข่าวหนังสือพิมพ์ต่างหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน เจ้าแห้วนำวิสกี้โซดามาเสิร์ฟอีก การสัมภาษณ์ เป็นไปอย่างกันเองจิง ๆ ทำให้บรรยากาศในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” เต็มไปด้วยความอบอุ่น

อาเสี่ยกิมหงวนกล่าวว่า

“เราจะแหวะทัศนจักรออสเตรเลียสักสองสัปดาห์ระหว่างนั้นเราจะติดต่อขอซื้อพันธบัตรจิงใจที่นั่น แล้วก็บริษัทที่สหายของเราจะเจรจากับบริษัทสร้างรถยนต์ที่นั่นด้วย เราจะเป็นเอเยนต์รถยนต์ขนาดจีวของ ออสเตรเลียครับ เราติดต่อกับบริษัทนั้นมาครั้งปีแล้ว รถยนต์ขนาดจีวของออสเตรเลียใช้เครื่องจักรยานยนต์ ๕ แรงม้า ผมจะนำมาขายให้แก่ผู้ที่มีฐานะปากกลางในราคาเพียงคันละ ๑๕,๐๐๐ บาทเท่านั้น เป็นรถเก๋งแบบ ทันสมัยสวยงามมาก นั่งได้ ๔ คน อ้อออกจากออสเตรเลียเราจะบินมาอินโดนีเซียเพื่อตรวจตลาดการค้าที่นั่น” แล้วกิมหงวนก็ชะงักงันมองดูนายพัชรภรณ์ซึ่งกำลังสนทนากับช่างภาพในวัยกลางคนคนหนึ่ง “พลไว้ย แกให้สัมภาษณ์หน่อยเถอะวะ”

พลยิ้มให้พวกนักข่าวโดยท้วงหน้า

“ผมตั้งใจจะซื้อของพื้นเมืองบางอย่างมาจำหน่ายในเมืองไทยเราครับและเราจะหาตลาดที่นั่นเพื่อส่ง สินค้าไปขายด้วย เท่าที่ผมทราบอินโดนีเซียมีอะไรดี ๆ มากนะครับ วัฒนธรรมของเขาก็ดีมาก ระเบียบประเพณี เก่า ๆ ของเขายังรักษาไว้ น่าเสียดายที่คนไทยเราไม่สนใจเรื่องวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมระเบียบประเพณี นับวันสิ่งเหล่านี้มีแต่สูญสิ้นไป”

นายพระนงนายกสมาคมหนังสือพิมพ์ยอมรับว่าเป็นจิง

“ครับ ถูกแล้ว ผมเห็นพ้องด้วยที่คุณว่าขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของเราคงจะสูญสิ้นไปในไม่ช้า”

พลหัวเราะเบา ๆ

“วัฒนธรรมและประเพณีเป็นสัญลักษณ์ของชาตินั่น ๆ พมามุ่งโล่งแวกเขานุ่งผ้าโจงกระเบนบอกให้ รู้ว่าเป็นพม่าหรือเป็นแขก คนไทยเราไม่มีเครื่องแต่งกายประจำชาติ ศิลปหรือวัฒนธรรมก็เกือบจะไม่มีอะไรเหลือ หม่อมสาวในยุคครีโอลแอนดริโอลได้ยินเสียงตีดจระเข้ เสียงซอด้วงหรือซออู้ก็หัวเราะเยาะ ไม่เพราะเหมือนเสียง กลองลาตินอเมริกาไปดูไซนหรือละครราก็นั่งหลับบอกว่าไม่ได้ความ อ้อ ผมชักจะพูดนอกถ่วงออกไปแล้ว พูดกันถึงเรื่องของพวกผมเถอะนะครับ เท่าที่เราจะเดินทางไปต่างประเทศคราวนี้จุดประสงค์สำคัญก็เกี่ยวกับการค้าของเรานั้นเอง เราจะทำการค้าให้ใหญ่โตที่สุดภายในสองปีนี้ บริษัทที่สหาย จำกัด จะเป็นบริษัทการค้าที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เราจะขายทั้งสินค้าในประเทศและต่างประเทศ”

นิกรพูดเสริมขึ้น “สำหรับผมจะไปดูการทำกรเนื้อสะเต๊ะที่อินโดนีเซียด้วยครับ”

นักหนังสือพิมพ์หัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน ขณะนั้นคุณหญิงวาดโผล่หน้าออกมาทางประตูหลังตึกมองดู
คณะพรรคสี่สหายแล้วพะยักพืดเป็นความหมาย

“อะไรครับ” พลถามโดยไม่ออกเสียง

คุณหญิงวาดยิ้มให้ลูกชายของท่านแล้วกล่าวกับพลโดยไม่ออกเสียงเช่นเดียวกัน แต่ไม่อาจจะทราบได้
ว่าคุณหญิงพูดอะไรกับเขาจึงถามท่านอีก

“คุณแม่ว่าอะไรครับ”

คุณหญิงเดี๋ยวดาลเต็มทนก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“น้ำชาตั้งโต๊ะเสร็จแล้วไว้อย่าบอกให้พวกหนังสือพิมพ์เขากลับเสียที่ซีเกินเวลาน้ำชามา ๑๕ นาทีแล้ว”

พวกนักข่าวและตากล้องต่างสะดุ้งเฮือกไปตามกัน นักข่าวผู้สูงอายุคนหนึ่งกล่าวกับเพื่อนร่วมอาชีพ
ของเขาว่า

“กลับกันเสียทีหรือเรา”

เสียงจ้องแจ้กจอบดังขึ้นทั่วห้อง ตากล้องหลายคนได้ถือโอกาสถ่ายภาพคณะพรรคสี่สหาย หลังจากนั้น
นั้นบรรดาเหยี่ยวข่าวและตากล้องก็พากันลากลับ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ตามออกมาส่งนักหนังสือพิมพ์
ที่หน้าตึกใหญ่ เสียงหวนได้กล่าวขอร้องถ้าหากว่าการต้อนรับขาดตกบกพร่องหรือไม่ทั่วถึง แล้วเขาก็ให้
สัมภาษณ์เป็นครั้งสุดท้ายว่าการเดินทางไปต่างประเทศนี้เขากับคณะของเขาจะไปโดยเครื่องบินพิเศษซึ่งเป็น
เครื่องบินสกายมาสเตอร์ ๔ เครื่องยนต์และได้เซ็นสัญญาเช่าไว้เรียบร้อยแล้วว่าเขาหนึ่งล้านสองแสนบาท
กำหนดเวลาเดินทางไปและกลับ ๔๐ วัน ซึ่งเขากลับจะแวะสิงคโปร์และป็นังด้วย

วันนั้นตรงกับวันอังคาร

มันเป็นเวลา ๙.๐๐ น. สี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วผู้ที่กำลังจะจากไปกำลังยืนอยู่
ในท่ามกลางวงล้อมของผู้ที่มาส่ง มีเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด, ประภา, นันทา, นวลละออและประไพ
นอกจากนี้ก็มีมิตรสหายของสี่สหายอีกหลายคนรวมทั้งช่างภาพและเหยี่ยวข่าวของหนังสือพิมพ์อีกหลายฉบับ

ที่ทำอากาศยานดอนเมืองระเบียงด้านหน้าทุกคนมองแลเห็นเครื่องบินสกายมาสเตอร์ ๔ เครื่องยนต์
จอดอยู่บนลานบินด้านนอกอย่างสง่างามเผย เครื่องบินเครื่องนี้เป็นเครื่องบินของบริษัท ดับบลิว ซี. แอร์ไลน์
จำกัดทาสีสีเงินสวยงามมาก อาเสี่ยกิมหงวนของเราเป็นเอกชนรายแรกที่กล้าเช่าเครื่องบินพิเศษเดินทาง
ไกลด้วยจำนวนเงินค่าเช่ากว่าล้านและต้องชำระล่วงหน้า ๘๐ เปอร์เซ็นต์ กับต้นเป็นชาวยุโรปพูดไทยได้ดี
เคยเป็นสื่ออากาศมาแล้วเมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่สอง แอร์โฮเตสหรือบริการสาวเป็นครั้งชาติและสวยงาม
พูดภาษาไทยได้คล่องเหมือนกับคนไทยคนหนึ่ง พนักงานประจำเครื่องบินมีพนักงานวิทยุหนึ่งคน ช่างกลหนึ่ง
คน นักบินผู้ช่วยหนึ่งคน พ้อคริวหนึ่งคนและบริกรสำหรับเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินอีกหนึ่งคนรวม ๗ คนทั้ง
กับต้น ส่วนผู้โดยสารมีเพียง ๖ คนเท่านั้นคือพล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้ว

เครื่องบินพิเศษจะออกเดินทาง ๙.๓๐ น. ตรง ขณะนี้มีเวลาอีก ๒๐ นาทีเท่านั้น คุณหญิงวาดได้สวม
มาลัยสองช่อดอกไม้สดให้คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วเสร็จแล้วท่านก็ให้ศีลให้พรและ
ให้โอวาทไปด้วย

“ไปดีมาดีนะลูกนะ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กลืนน้ำลายเอื้อง

“นี่ผมกลายเป็นลูกคุณหญิงไปแล้วหรือนี่”

คุณหญิงวาดทำหน้าเบ้

“ดิฉันพูดกับเจ้าสี่คนนี่หรือหว่าคะ ไม่ได้หมายถึงเจ้าคุณเลย”

“ก็แล้วทำไมคุณหญิงมองหน้าผมล่ะครับ”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“แต่ฉันแหยงลูกนัยน์ตาดิฉันนี่คะ แหม...จะจากไปแล้วยังจะเอาเรื่องอีก” พุดจบท่านก็หันมามองดู สีสหาย “ขอให้ทุกคนโชคดีและปลอดภัย อย่าลืมส่งข่าวถึงแม่บ้างนะพล แล้วก็อ้ายภรรยาชื่อนัก อย่าเปิด ประตูเครื่องบินออกนะจะบอกให้ ถ้าพลัดตกลงมาจากเครื่องบินละก็ คอของแกจะยุบลงไปรวมกับตาตุ่ม ฐึ๋ใหม่”

“ปู้โธ่” นิกครวาง “เรื่องเกี่ยวกับความตายคุณอาไม่ต้องสั่งผมหรือครับ ผู้รักษาตัวรอดเสมอ”

อาเสี้ยกิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือมองดูเวลาแล้วเตือนเพื่อน ๆ ให้รีบไปที่ห้องศุลกากรและกรมตรวจคน เข้าเมือง เพื่อตรวจค้นข้าวของและแสดงพาสปอร์ตตามพิธีการ บรรดาผู้ที่มาส่งต่างกล่าวคำอวยพรโดยทั่วหน้า กัน สีสหายได้รำลึกรู้ว่าท่านผู้ใหญ่และเมีย ๆ ของเขา

“กุบาย ดาลิ่ง” ดร. ดิเรกบีบมือประภาและพุดยิ้ม “ถ้าไอ้ได้พบกับหมอสมิท แอนเดอร์สันและได้รับ ยารักษาอะไรจากเขา ไอ้ก็จะช่วยชีวิตคนไข้ที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งมากมาย”

“โชคดีคะ ดิเรก ภาจะรอคอยจดหมายของยูทุกวันคืน”

เสี้ยหงวนกระซิบกระซาบกับนวลละออ

“ขอให้เสี้ยจูบสักทีได้ไหม”

นวลละออทำหน้าซอปกล

“ก็จูบมาจากบ้านแล้ว” หล่อนกระซิบเช่นเดียวกัน “กลับมาค่อยจูบนะคะ แต่ถ้าพาเมียฟิลิปปินหรือ เมียชะวา เมียออสเตรเลียกลับมาด้วยเป็นบัลลีย์แน”

นิกยกมือไหว้เมียรักของเขา

“ลาก่อนแม่จ๋า เมียดีก็เหมือนแม่ แล้วอย่าไปทำตาวานกับอ้ายพวกจิ้งเหลนล่ะ”

ประไพหัวเราะซอบใจ

“สวัสดิ์คะ อย่าลืมซื้อไข่จิ้งจอกมาฝากไพนะคะ”

นิกรดลื่นน้ำลายเอี๊ยก

“จิ้งจอกมันมีไข่เมื่อไรเล่า”

ขณะที่พลกำลังรำลึกรู้ของของเขา

“ลาก่อนจะนั้น ฝากคุณแม่ด้วย รู้สึกว่าปีนี้ท่านแก่ไปมาก ๆ และหลง ๆ ลืมด้วย ชี้นับและด่าเก่งกว่า แต่ก่อน”

นันทายิมอ่อนหวาน

“ไม่ต้องเป็นห่วงท่านหรือคะ ฉันไม่เคยทอดทิ้งท่านเลย”

ก่อนจะจากกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ได้ถือโอกาสอวยพรทุกคน แล้วกระซิบกระซาบกับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ว่าเป็นความลับ

“ไปออสเตรเลียถ้ามีयाปลุกผมละก็ขอติดต่อมาบ้างนะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ยิ้มแหย ๆ และกระซิบตอบ

“ผมตั้งใจไว้แล้ว ถ้าพบเป็นชื่อแน่ แต่น้ำมันขี้ไก่ไม่เอานะลองดูหลายครั้งแล้วไม่ได้ความ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คลายมือที่จับมือเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ออกแล้วเดินเข้ามาหานิก ยกมือทบทหลังนาย จอมทะเล้นเบา ๆ

“เฮ้ย...ร้องยี้เกให้อาฟังหน่อยเถอะวะ ไหน ๆ จะไปแล้ว”

นิกยกมือเอียงอาย ๆ

“ผมแต่งสากลอย่างนี้รำไม่ถนัด แล้วก็ถือกระเป๋าเสื้อผ้าด้วย ร้องเฉย ๆ ไม่ต้องรำนะครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พยักหน้าและหัวเราะหึ ๆ

“เฮอ...ไม่ต้องรำก็ได้”

นิกกระแอมเบา ๆ แล้วร้องยี้เกเสีงแจ้ว

กระดิ่งทองผ่องอำไพ

จำจะต้องจากไปยังมะนิลา

แสนจะนึกเป็นห่วงอาทั้งสอง

ขอเนตรไหลนองเปียกกลุณย์นัยน์ตา

โอ้ว่าเมียรักของพี่เอ๋ย

พี่จะจากทรมเซยแก้วกัลยา

กระดิ่งทองแสนจะเหงาเศร้าวิญญา.....

แล้วนิกรก็ประนมมือไหว้ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ธำมรงค์ของเขาลงเจรจาด้วยเสียงลากพื้นแหลมเล็กตามแบบยี่เก

“ตัวของเกสิ้ากระผมเอง...”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ โบกมือห้าม

“พอ...พอไว้ย ล้าปากนักก็อย่าเจรจาเลย พูดกันอย่างที่มนุษย์เขาพูดกันดีกว่า”

“นั่นนะซีครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น”

ครั้นแล้วทุกคนก็โบกมือให้ผู้ที่มาส่ง แล้วพากันเดินตรงไปยังด้านศาลาการและตรวจคนเข้าเมือง การตรวจค้นกระเป๋แบบโดยสารเครื่องบินเจ้าหน้าที่ศาลาการไม่ได้ค้นละเอียดถี่ถ้วนอะไรนัก แต่พิธีการของกรมตรวจคนเข้าเมืองต้องเสียเวลาออกนอกประเทศเสียเวลาหน่อย อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ทั้งสองแผนกล้วนแต่เป็นผู้ที่มีอัธยาศัยอันดีงาม

ในที่สุดสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ และเจ้าแห้วก็ลงมาจากตึกท่าอากาศยานตรงไปยังสกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ เครื่องนั้น ซึ่งขณะนี้กับตันและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินพร้อมแล้ว หอบังคับการบินก็ให้สัญญาณทางสะดวกแล้ว บรรดาผู้ที่มาส่งต่างยืนจับกลุ่มอยู่ที่เฉลียงจ้องมองดูคณะพรรคสี่สหายซึ่งเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวไปขึ้นเครื่องบิน

นักธุรกิจทั้ง ๖ คนขึ้นไปบนเครื่องบินแล้วประตูข้างซ้ายของเครื่องบินถูกปิดด้วยเครื่องอัตโนมัติ เจ้าหน้าที่ของบริษัทการบินรีบเข็นบันไดออก คุณหญิงวาดร้องไห้กระซิก ๆ ทุกคนเฝ้ายืนมองดูจนกระทั่งเครื่องยนต์ถูกสตาร์ทขึ้นทีละเครื่อง

สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ค่อย ๆ แล่นไปจากที่นั่นแล้วเลี้ยวกลับหันหัวไปทางทิศใต้ของสนามบินกับตันลงแรงเครื่องอยู่สักครู่เมื่อแน่ใจว่าเครื่องยนต์ทั้ง ๔ เครื่องทำงานเป็นปกติ เขาก็บังคับเครื่องบินวิ่งไปตามทางวิ่งของมันด้วยความเร็วสูงจนกระทั่งลำตัวและหางของมันยกขึ้นขนานกับพื้นดิน แล้วสกายมาสเตอร์ก็ขึ้นสู่อากาศ บ่ายโฉมหน้าตรงไปยังนครมานิลาแห่งประเทศฟิลิปปินส์เป็นจุดหมายอันแรกของการเดินทาง

มหาเศรษฐีอย่างกิมหงวนของเรานั้น อำนาจเงินย่อมช่วยให้เขาได้รับความสำเร็จสะดวกสบายเสมอ

ภายในห้องโดยสาร นักธุรกิจทั้ง ๖ คนมีที่นั่งเหลือเพื่อ ใครจะเลือกนั่งตรงไหนก็ได้ สี่สหายสนทนากันอย่างครั้นครัง แต่เจ้าแห้วเคร่งขรึมและใบหน้าซีดเซียวผิดปกติ การเดินทางโดยสารเครื่องบินเจ้าแห้วไม่นิยมเลื่อมใสเลยเขากลัวเครื่องบินตกและกลัวว่าจะถูกไฟคลอกกลายเป็นตอตะโกไป

เก้าอี้ที่นั่งซึ่งเป็นเบาะนวมสปริงหุ้มสักหลาดสีเทานั้นสามารถเลื่อนเป็นเก้าอี้นอนได้ ภายในห้องผู้โดยสารสะอาดเรียบร้อยและสวยงามมาก สกายมาสเตอร์บินเร็วไม่โคลงเคลง ขณะที่เครื่องบินหมายเลข ๑๓ บินผ่านกรุงเทพ ๕ ในระยะสูง ๑,๔๐๐ ฟิต ซึ่งเป็นระยะต่ำ บริการสาวในเครื่องบินแบบสวยแก่ก็เปิดประตูที่ติดต่อกับห้องนักบินออกมา

หล่อนมีอายุในวัยเบญจเพศ ร่างของหล่อนสูงโปร่ง ใบหน้าสวยแก่จัดว่าหล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามคนหนึ่ง ผิวเนื้อขาวผ่อง สี่สหายต่างจ้องมองดูบริการสาวอย่างตะลึงลาน เสียหงวนถึงกับร้องออกมาดัง ๆ

“เจ้าประคูน ขอให้เครื่องบินตกที่เกาะเล็ก ๆ ที่เกาะวะ ทุกคนตายหมดเหลือกันกับแอร์โฮเตสเพียงสองคนเท่านั้น อยู่เกาะสัก ๑๐ ปีค่อยมีเรือไปรับกลับ”

บริการสาวถือถุงกระดาษสีน้ำตาลปึกหนึ่งมาด้วย หล่อนแจกถุงให้ผู้โดยสารทีละคนด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส กระดาษที่ทำถุงเป็นกระดาษที่มีความเหนียวและหนามาก นิกรมองดูถุงอย่างประหลาดใจ แล้วกล่าวถามแอร์โฮเตสสาวทันที

“กาดันเดอร์บีใหม่หรือยังไงครับ”

บริการสาวยิ้มนำเอ็นดู

“ถุงคะ”

“เอาไว้ทำไมครับ”

คราวนี้หล่อนหัวเราะเสียงใส

“เอาไว้คาบอาหารในท้องคะ”

“อ้อ-เวลาเมาเครื่องบินอ้วกแตกนะหรือคุณ อ้อ เข้าทีมาก เดี่ยว ๆ ครับอย่าเพิ่งไป ให้ผมถามอะไรคุณหน่อยเถอะ”

“อะไรคะ” หล่อนพูดอย่างใจดี

“ระหว่างเดินทางมีอาหารเลี้ยงเรื่อย ๆ ใช่มั้ยครับ”

“คะ คุณจะได้อาหารเครื่องดื่มและอาหารอย่างเหลือเพื่อเชียวคะ”

นิกรหันไปยิ้มกับเสียงหงวน

“ค่อยยังชั่วหน่อย” แล้วเขาก็มองดูบริการสาว “ขอโทษนะครับกรุณาบอกผมอีกนิดเถอะ ส้วมอยู่ไหนครับ”

หญิงสาวทำหน้าที่ขอปก

“ทางท้ายคะ เปิดประตูออกไปก็ถึงคะ”

“มีกระดาษชำระเรียบร้อยนะคะครับ”

“คะ” หล่อนตอบอวย ๆ

“ใช้ถ่ายลงถังหรือปล่อยให้มันหลุดลงมาจากเครื่องบินครับ”

ดร. ดิเรกดูนิกรเสียงลั่น

“ถามอะไรไม่เข้าเรื่องเลยโว้ย บริษัทการบินเขาต้องให้บริการอย่างดีที่สุด โดยเฉพาะบริษัทดับบลิว. ซี. แอร์ไลน์ นี่มีชื่อเสียงมานานแล้ว”

บริการสาวส่งถุงกระดาษให้พลเป็นคนสุดท้าย ต่างคนต่างมองดูกันและยิ้มให้กัน อ้ายเสีอรูปล่อเริ่มปล่อยลวดลายเจ้าชู้

“คุณประจำเครื่องบินลำนี้มานานแล้วหรือครับ”

“มิได้คะ ดิฉันอยู่เครื่องบินหมายเลข ๓๒ คะ บริษัทส่งดิฉันมาอยู่เฉพาะการเดินทางพิเศษครั้งนี้เท่านั้น ดิฉันไปแค่มานิลาเท่านั้นแหละคะ”

พลว่า “ไปให้ถึงออสเตรเลียซีครับ ผมยินดีที่จะพาคุณเที่ยว”

กิมหงวนหมั่นไส้พลเต็มทนก็โพล่งขึ้น

“คันทันหน้าแข็งจริงโว้ย”

นิกรร้องขึ้นบ้าง

“เราเห็นก่อนเราจงไว้ก่อนโว้ย”

บริการสาวสนทนากับนายพัชรภรณ์ต่อไป

“ขอบคุณคะ ดิฉันจะต้องขึ้นเครื่องบินลำอื่นกลับกรุงเทพฯ ๕ ตามคำสั่งของบริษัทคะ”

เสียงหงวนพรวดพรวดลุกขึ้นแสดงท่าทีหึงหวงแล้วเขาก็กล่าวกับบริการสาว

“หนู น่าจะเตือนให้ด้วยความหวังดี อย่าให้ความสนิทสนมกับเจ้าหมอนั้นให้มากนักนะ หนูมานี่ซิ คนดี คนดี”

หล่อนค่อนข้างประหลาดประหลืออก เดินลงสั้นบั้ง ๆ กลับไปห้องของหล่อน อาเสี้ยววิ่งตามหล่อนแต่เมื่อหล่อนหยุดชะงักเหลียวมองดู อาเสี้ยวก็ห้ามล้อพริตพริตหมุนตัวกลับวิ่งจืดกลับไปนั่งที่ตามเดิม คราวนี้แอร์ไฮเตสหัวเราะคิก แล้วรีบเปิดประตูพาตัวออกไป

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

สกายมาสเตอร์บินอยู่เหนือทะเลอ่าวไทยและผ่านกลุ่มเมฆอันหนาที่บอบบอย ๆ มีพายุฝนผ่านมาบ้างแต่ไม่รุนแรงจนเกินไป เพียงแต่ทำให้เครื่องบินโคลงเคลงเล็กน้อย แต่บางทีก็ตกหลุมอากาศวูบลงไป

นิกรทำท่าผะอืดผะอมนั่งกระสับกระส่าย บางทีก็ยกมือซ้ายปิดปาก ในที่สุดเขาก็คลั่งงูกระดาศออกเตรียมต่อสู้กับสถานการณ์อันคับขัน เจ้าแห้วเห็นนิกรมีท่าที่เหมือนคนแพ้ท้องก็พาลผะอืดผะอมไปด้วย รีบกางถุงกระดาศออกทันที

“อ๊วก...” นิกรร้องลั่นทำตาเหล่ไปมา ใบหน้าแดงกล้า “อ๊วก...อ๊วก ๆ อ๊ว”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เอ็ดตะโรลั่น “อดทนหน่อยซีโว้ย เดียวก็จะเกิดอลหม่านกันหรือก”

“อ๊วก” นิกรร้องเสียงแหลมเล็กน่าสงสารแต่ผืนกลั้นไว้ได้ “ทนไม่ไหวแล้วโว้ย”

เท่านั้นเองนิกรก็เริ่มต้นอ๊วกเป็นคนแรก ติดตามด้วยเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้ว กิมหงวนแกล้งร้องเพลงจีนเสียงลั่นเพื่อกลบเสียงอ๊วก แต่แล้วอาเสี้ยวก็เริ่มคลั่งงูกระดาศออก ก้มหน้าลงไปในถุงทำคอกขย้อนร้องโือกอ้ากคายอาหารเก่าออกมา

พลรีบลุกขึ้นเลี้ยงออกไปยังห้องกับตัน ดร. ดิเรกมองดูการอ๊วกครั้งมโหฬารของนิกร กิมหงวน เจ้าแห้วกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เขาสิ้นศึระชะช้า ๆ

“ไม่เข้มแข็งเสียเลย อ้ายเสี้ยวกับอ้ายกรเคยเป็นนักบินชั้นเสื่ออากาศมาแล้ว เมมาเครื่องบินหน้อยเดียวอ๊วกแตก มันต้องอย่างกันซีวะ ต่อให้เครื่องบินโคลงเคลงกว่านี้กันก็ไม่แคร์ อย่าไปนึกว่าเราจะเมมาเครื่องบินซีต้องพยายามคิดว่าเรานั่งอยู่ในห้องรับแขกที่บ้านของเรา” พุดจบ ดร. ดิเรกก็สะอืดเล็กน้อย ทำตาปริบ ๆ ในท่าผะอืดผะอม

“เป็นไงดิเรก” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถามแล้วอ๊วกใส่ถุงต่อไป

นายแพทย์หนุ่มไม่สามารถจะให้คำตอบได้แล้ว เขาทำคอกขย้อนแล้วตะโกนสุดเสียง

“มายก็อด...อ๊ว...อ๊วก”

สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ เดินทางไปตามเส้นทางของมันอย่างปกติ ทิวทัศน์เบื้องล่างมีแต่หน้าทะเลนิกร กิมหงวน ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วอ่อนระโหยโรยแรงไปตาม ๆ กัน นั่งคอกพับคอกอ่อนอยู่บนเก้าอี้ โดยเฉพาะนิกรลงมานอนเหยียดยาวอยู่บนพื้น พลคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เป็นอะไรเพราะเขาเลี้ยงไปคุยกับกับตันและนักบินผู้ช่วยเกือบสองชั่วโมง

๔ วันในนครมานิลา แห่งฟิลิปปินส์ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วได้ท่องเที่ยวกันอย่างสนุกสนาน แผนการของเสี้ยวหงวนที่จะจ้างนางระบำชาวฟิลิปปินโนต้องล้มเหลวเสียแล้ว ทั้งนี้เพราะนางระบำจำบ๊ะหรือคิลปินของชาวฟิลิปปินโนมีกฎหมายห้ามไม่ให้ไปแสดงในต่างประเทศ เป็นอันว่านักธุรกิจชาวไทยทั้ง ๖ คนเพียงแต่ได้ชมจำบ๊ะหรือระบำบ๊ะของฟิลิปปินโนเท่านั้น ซึ่งไม่มีการเต้นที่ปลุกใจเสื่อป่าเลย

พล พัชรารภณ์ได้โทรเลขถึงคุณหญิงวาดเรียนให้ท่านทราบถึงการเดินทางทุกระยะ คณะพรรคสี่สหายออกจากนครมานิลาในตอนเช้าของวันที่ ๑๖ เครื่องบินได้ไปถึงมินดาเนาซึ่งเป็นเกาะใหญ่ตอนใต้ของฟิลิปปินส์ในวันเดียวกัน

สี่สหายได้พาเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินเที่ยวโดยมีการเลี้ยงดูปุเสื่อเสร็จ กิมหงวนใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายจนกระทั่งพวกฝรั่งประจำเครื่องบินตื่นตันในความมั่งมีของเสี้ยวหงวน

เครื่องบินออกจากมินดาเนาวันที่ ๑๙ เดือนเดียวกันในเวลารุ่งอรุณของวันใหม่ บ่ายโฉมหน้าตรงไปยังเกาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่งใกล้กับตอนเหนือของเกาะนิวกินี การติดต่อซื้อพันธุ์หอยมุกไม่สำเร็จอีก เพราะปรากฏว่า

ที่เกาะนั้นมีแต่หอยแครงและหอยแมลงภู่ มีหน้าซ้าการเจรจากับชาวเกาะยังต้องใช้ภาษาไปได้ต่อกัน ซึ่งมีนิกรคนเดียวเท่านั้นที่พูดภาษาไปได้ดี

คณะพรรคสี่สหายอ้าลาเกาะหอยแมลงภู่ในตอนกลางดึกของวันที่ ๒๑ โดยไม่มีใครอาลัยอาวรณ์เลย สกายมาสเตอร์โผนขึ้นฟ้าจากสนามบินเกาะโมโรไตในเวลา ๒.๐๐ น. เศษ ท่ามกลางความมืดและสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงเครื่องบินครางกระหึ่ม ท้องฟ้ามีแต่ดวงดาวระยิบระยับ เบื้องล่างคือมหาสมุทรแปซิฟิก เครื่องบินเครื่องนี้กำลังเดินทางไปยังดินแดนตอนใต้ของเกาะนิวกินี

อาสาเสียของเรามีท่าทางเคร่งขรึมและหงอยเหงา เขาขอร้องให้แอร์โฮเตสซึ่งเป็นสาวทีมักชาวฟิลิปปินโนให้นำวิสกี้โซดามาให้เขา แล้วก็นั่งดื่มเหล้าเจียบ ๆ

ภายในห้องผู้โดยสารอยู่ในความสงบ เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กับพลสนทนากันถึงเรื่องความเจริญรุ่งเรืองของฟิลิปปินส์ ซึ่งมีอะไรหลายอย่างดีกว่าประเทศไทยเรามาก เป็นต้นว่าการสาธารณสุขโรคน้ำไหลไฟสว่าง การจราจรเป็นระเบียบเรียบร้อยและถนนหนทางสะอาด ดร. ดิเรกนั่งชมดาวและคิดถึงเรื่องการเจ็บป่วยของมนุษย์ โดยเฉพาะโรคมะเร็งอันเป็นโรคร้ายไม่มีทางรักษาได้ การรักษาด้วยเรเดียมก็ได้ผลเพียง ๑๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น เขาคิดว่าถ้า ดร. สมิท แอนเดอร์สัน เพื่อนเก่าของเขามีความสามารถคิดค้นยาดีรักษาโรคมะเร็งได้จริง ๆ แล้ว ดร. สมิทก็จะเป็นนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดแห่งยุค

เจ้าแห้วกับนิกรเล่นทายกัน โดยผลัดกันทายคนละครึ่ง

“ทีนี้ถึงตาข้าบ้าง” นิกรพูดยิ้ม ๆ “อะไรเอ่ยต้นสูงแค่นี้ชื่อ มีชื่อเหมือนตะไคร้”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“สูงแต่สะตือเท่านั้นหรือครับ”

“เออ ของง่าย ๆ โว้ย”

“รับประทานต้นตะไคร้ไซ้ใหม่ครับ”

นิกรหัวเราะ

“เออ-ถูกแล้ว แกนี่ฉลาดพอใช้ เฮา แกทายบ้าง”

เจ้าแห้วนั่งคิดสักครู่แล้วทายนิกร

“รับประทานอะไรเอ่ย...นอนคว่ำเห็นลาย นอนหงายเห็นตับ นอนไม่หลับลุกขึ้นร้องเพลง”

กิมหววนหันมาดูเจ้าแห้วแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“หยุดเห่าเสียทีเถอะโว้ยอ้ายแห้ว รำคาญเต็มทนแล้ว รู้ไหมว่าข้ากำลังใช้สมอง”

นิกรกับเจ้าแห้วต่างหันไปมองดูอาสาเสีย นายจอมทะเล้นลุกขึ้นเดินไปนั่งข้างเสี้ยหวง

“ไงเพื่อน รู้สึกว่าแกกลุ้มใจเท่าที่แกผิดหวัง”

อาสาเสียยอมรับว่าเป็นจริง

“อือ ไปฟิลิปปินส์ก็ไม่ได้ความ เขาเกิดห้ามศิลปินไม่ให้ออกไปแสดงนอกประเทศ แวะหาซื้อหอยมุกที่เกาะโมโรไตก็ไม่ได้ความอีก มีแต่หอยแมลงภู่และหอยแครงซึ่งเมืองเราถมถืดไป”

นิกรอมยิ้ม

“ใจเย็น ๆ นำอ้ายหววน นี่ก็เรามาเที่ยวทัศนากัน ขณะนี้เรากำลังไปสู่อินแดนตอนใต้ของนิวกินี แกอาจจะซื้อของป่าหรือสมุนไพรเอาไปขายกรุงเทพ ๆ ก็ได้ เช่นดีหมี, เขี้ยวหมู, นอแรด, ติง, ขาวเย็นเหนือ ขาวเย็นใต้ อะไรเหล่านี้อย่างขี้หนูขี้หมาซื้อชะมดเชียงไปสักสองสามตันก็ขายได้เงินนับล้าน”

อาสาเสียยิ้มออกมาได้ ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไรแอร์โฮเตสสาวทีมักอายุประมาณ ๔๐ เศษก็ยกอาหารว่างเดินออกมาจากห้องตอนหัวของเครื่องบิน หล่อนเป็นสาวแก่รูปร่างค่อนข้างเตี้ยและอ้วนจ้ำม่ำ น้ำหนักตัว ถึง ๗๐ กิโลกรัม หน้าตาเหมือนหมูตอนแต่ยิ้มตลอดเวลา มีหน้าซ้ายังทำหูตากระชดกระช้อยเหมือนสาวรุ่น ๆ บริการสาวได้เสิร์ฟน้ำชากับแซนวิชให้ผู้โดยสารทั้ง ๖ คน แล้วส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้อาสาเสีย กิมหววน

ข้อความภาษาอังกฤษซึ่งเป็นบันทึกของกัปตันปรากฏว่า ขณะนี้เป็นเวลา ๒.๓๐ น. เครื่องบินบินอยู่เหนือมหาสมุทรแปซิฟิก เหตุการณ์ปกติ บันทึกนี้กัปตันจะแจ้งให้เสียงหวนทราบทุกครั้งซึ่งมี

“ขอบคุณมาก” เสียงหวนกล่าวกับบริการสาวตุ่มสามโคคนั้น “คุณยังไม่นอนหรือ”

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

“ยังไม่่วงคะ ถ้าคุณรู้สึกงีบเหงาจะไปคุยกับดิฉันที่ห้องนอนของดิฉันบ้างก็ได้คะ เราเป็นชาวเอเชียด้วยกันดิฉันไม่รังเกียจหรอกคะ”

เสียงหวนทำหน้าเบ้

“ฉันชอบนั่งงีบ ๆ อย่างนี้”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“นั่งคุยกันก่อนขึ้นห้องสาว”

หล่อนยิ้มเสียงอาย

“ไปคุยกันที่ห้องดิฉันไม่ดีกว่าหรือคะ”

นิกรพูดลุกขึ้นยืน

“ดีเหมือนกันคุณแอร์โฮเตส ผมอยากจะคุยกับคุณในเรื่องมนุษยวิทยา กัปตันเขาบอกผมว่าคุณเคยเป็นนางพยาบาลมาก่อน คุณคงจะมีความรู้ดีในเรื่องนี้”

ครั้งแล้วบริการสาวก็พานิกรออกไปจากห้องผู้โดยสาร เจ้าแห้วมองตามจนลับตาแล้วผลอดตัวหัวเราะออกมาดัง ๆ

“รับประทานฟิลิปินโนกับคนไทยไม่ใช่อันไกลพี่น้องกันนะครับ บริการสาวคนนี้รับประทานทำทางแก่เป็นคนใจบุญสุนทานแน่นอน”

ตอนสายวันรุ่งขึ้น

สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ได้บินอยู่เหนือเกาะนิวกินีในระยสูง ๔,๕๐๐ ฟิต ภูมิประเทศเบื้องล่างเป็นป่าเขาลำเนาไพร ทางขวามือมองเห็นขุนเขาใหญ่สูงตระหง่านเงื่อม ซึ่งมีเทือกติดต่อกับเขาภู่อื่น ยอดเขาปกคลุมด้วยกลุ่มเมฆสีขาว บันทึกของกัปตันครั้งสุดท้ายแจ้งว่าเครื่องบินจะถึงเมืองมาดังในเวลา ๑๑.๓๐ น. และในเวลา ๙.๓๐ น. เครื่องบินจะถูกพายุฝนบ้าง

การโดยสารเครื่องบินพิเศษเช่นนี้ทำให้คณะพรรคสี่สหายได้เป็นตัวของตัวเองตลอดเวลา จึงมีการพูดคุยกันเสียงเอะอะเอ็ดตะโรหรือมายก็ร้องรำทำเพลงกันตามใจชอบโดยไม่ต้องเกรงอกเกรงใจใคร นาน ๆ ก็ไปคุยกับกัปตัน หรือมิฉะนั้นกัปตันหรือนักบินผู้ช่วยก็มานั่งคุยด้วย น้ำใจอันกว้างขวางของเสียงหวนทำให้กัปตันและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินโดยสารพิเศษลำนี้ต่างนิยมรักใคร่อาลัยและคณะพรรคสี่สหายทุกคน บริการสาวเจ้าของร่างอ้วนใหญ่ได้เป็นแฟนนิกรแล้ว นิกรโกหกหล่อนว่าเขาจะแต่งงานกับหล่อนเมื่อถึงออสเตรเลียทำให้หล่อนตื่นเต้นดีอกดีใจมาก

หลังจากเครื่องบินข้ามเทือกเขาแห่งหนึ่งบายโหมหน้าไปทางใต้ตามจุดหมายท้องฟ้าแจ่มใสก็มีดคริมไปทั่ว สกายมาสเตอร์เริ่มผจญกับพายุฝนในเวลา ๙.๑๕ น. ฝนตกหนักจนมองไม่เห็นทิศทาง เครื่องบินอาการโคลงเคลงตลอดเวลา

กัปตันได้ติดต่อกับผู้โดยสารด้วยเครื่องกระจายเสียงและสั่งให้แอร์โฮเตสสาวใส่กุญแจประตูห้องเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้โดยสารเข้าไปรุ่มร่ามในห้องบังคับเครื่องบินระหว่างที่เครื่องบินเผชิญพายุฝนเช่นนี้

กัปตันพยายามนำเครื่องบินหลบออกนอกเส้นทางของพายุฝน แต่แล้วหางเสือของเครื่องบินก็เกิดชำรุดขึ้น สกายมาสเตอร์ไม่สามารถจะเลี้ยวขวาหรือซ้ายได้แล้วได้แต่บินตรงไปข้างหน้าเท่านั้น

ในที่สุดกัปตันก็จำเป็นต้องประกาศให้ผู้โดยสารทราบทั่วกัน

“ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายโปรดฟัง เรามีข่าวดีที่จะเรียนให้ทราบว่าจะหาทางเสียของเครื่องบินชำรุดเสียแล้ว เครื่องบินของเรานั้นจะร่อนลงในป่าใจกลางเกาะนิวกินีในสองสามนาทีนี้ โปรดเตรียมตัวตายได้แล้วครับ แต่ผมจะพยายามจนสุดความสามารถ”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วนั่งตะลึงไปตามกัน นิกกรอกันขวัญแววโนบหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม

“แย่ะละว๊วย” อาเสี่ยคราง “นี่หมายความว่าพวกเราจะเอาชีวิตมาทิ้งที่เกาะนิวกินียังงั้นหรือ”

สกายมาสเตอร์บินฝ่าพายุฝนต่อไป การโคลงเคลงของเครื่องบินมากขึ้น บางครั้งเมื่อถูกพายุโหมก็เอียงวูบวามน่ากลัว ท้องฟ้ามืดมิดไปทั่ว เสียงกัปตันพูดกระจายเสียงอีก

“ท่านผู้โดยสารที่รัก ผมจำเป็นต้องนำเครื่องบินร่อนลงภายใน ๕ นาทีนี้ ขณะนี้เครื่องยนต์เครื่องหนึ่งทางปีกซ้ายเกิดขัดข้องหยุดทำงานแล้วไม่มีปัญหาอะไรอีก ใครเคราะห์ดีใครก็รอดตาย ใครเคราะห์ร้ายก็ต้องเสียชีวิตระวังหน่อยนะครับ เครื่องบินของเราอาจจะปะทะกับภูเขาแห่งใดแห่งหนึ่งในแถบนี้ก็ได้ ผมจะพยายามนำเครื่องบินร่อนลงในที่ราบหรือแม่น้ำสายหนึ่งในป่านี้ เตรียมตัวนะครับ”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วต่างเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย ทุกคนลุกขึ้นยืนแล้วเดินพลาบรอบห้องผู้โดยสาร สกายมาสเตอร์กำลังร่อนต่ำลง มันโคลงเคลงไปมาเหมือนกับเรือถูกคลื่นบินเฉียดยอดเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่งอย่างน่าหวาดเสียว กัปตันปลดฐานลูกล้อออกแล้ว

เจ้าแห้วตัวสั่นงกก ประนมมือสวดมนต์เสียงละล้าละลัก

“นะโมพุทธายะ.....นะโมโตเร็ว ๆ พุทธธรรम्मมังสังขัง สัพพีตีโย...อ้อย...ตายแน่ๆ ไม่ควรเลือกตามมหาหัตถ์ตายเลย”

อาเสี่ยกิมหงวนพยายามเปิดประตูออกแต่ไม่สำเร็จ

“เฮ้ย มาช่วยกันเปิดประตูว๊วย” กิมหงวนเข็ดตะโรลั่น “เราต้องเปิดประตูออกให้ได้ก่อนที่เครื่องบินจะถึงดิน ม่ายยังงั้นถ้าเกิดไฟไหม้เราจะกลายเป็นหมุย่างไปตามกัน”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย ต่างวิ่งเข้ามาหากิมหงวนแล้วช่วยกันจัดแะทำลายบานประตูแต่ก็ไม่สำเร็จเพราะประตูเครื่องบินปิดเปิดด้วยเครื่องไฟฟ้าอัตโนมัติ คณะพรรคสี่สหายมีสภาพเหมือนกับหนูที่อยู่ในกรงคักหนู เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ถึงกับร้องไห้โฮเพราะกลัวตาย

ฝนซาลงบ้างแล้ว แต่พายุฝนยังคงคุกคามอยู่ตลอดเวลา สกายมาสเตอร์บินตรงไปยังทุ่งหญ้าแห่งหนึ่งเบื้องหน้าโน้น กัปตันกับนักบินผู้ช่วยต่างใช้ความพยายามจนสุดความสามารถ

อีกครั้งหนึ่งที่กัปตันประกาศกระจายเสียงให้ผู้โดยสารทราบ

“ท่านทั้งหลาย เครื่องบินของเรากำลังจะร่อนลงสู่ที่ราบแห่งหนึ่งซึ่งไม่สู้จะปลอดภัยนักเพราะมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นระเกะระกะมีทางวิ่งสั้นมากและถ้าดินอ่อนเกินไปเครื่องบินของเราอาจจะพลิกคว่ำ โปรดนั่งอยู่กับที่นิ่งและใช้เข็มขัดรัดตัวไว้ เป็นทางเดียวที่ท่านอาจจะรอดตายได้”

ไม่มีใครยอมปฏิบัติตามคำสั่งกัปตันเลย นิกกริ่งปรายมาที่ประตูซึ่งติดต่อกับห้องบังคับการ เขายกกำปั้นทุบประตูแล้วตะโกนสุดเสียง

“เปิดประตูว๊วยอ้ายหอกหัก ก็นต้องการกระแทกหน้าแกก่อนที่มันจะเสียชีวิต คุณดีนักว่าเป็นนักบินมือหนึ่ง เป็นเสืออากาศครั้งสงครามโลก บินซู่ยจับหายเลย”

ความระส่ำระสายเกิดขึ้นทั่วห้องผู้โดยสาร ดูเหมือนพล พัทธราภรณ์ คนเดียวเท่านั้นที่มีสติคิดว่าเพื่อนเจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าแห้ววิ่งพลาบรอบห้อง ดร. ดิเรกสวดมนต์ภาวนาขอให้พระพุทธรูปเจ้า, พระเยซูและพระอัลลาห์ช่วยเขากับพรรคพวกให้รอดตาย นิกกรบนบานศาลกล่าวเจ้าป่าเจ้าเขา

ในที่สุดสกายมาสเตอร์ก็ร่อนลงสู่ที่ราบนั้นด้วยความสามารถของกัปตันและนักบินผู้ช่วย เครื่องบินยักษ์ไม่ไชรถยนต์จะได้หยุดง่าย ๆ มันวิ่งไปตามพื้นดินด้วยความเร็วสูง มุดเข้าไปในระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้น ปีกทั้งสองข้างปะทะต้นไม้หักสะบั้นเครื่องบินเสียการทรงตัวหมุนคว้าง

“โครม โครม โครม”

เสียงดังราวกับเสียงฟ้าผ่า สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ พังพินาศเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยท่ามกลางสายฝน และลมคราง นับว่ากัปตันได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้ถูกต้องและดีที่สุดแล้ว มันไม่ใช่ความผิดของเขาที่เครื่องบินยักษ์อับปางถ้าหากว่าทางเสื่อไม่ชำรุดสกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ก็คงจะหลบออกไปนอกเขตพายุฝนได้

เมื่อเขาลืมตาขึ้นมองดูโลก พลก็พบตัวเองนอนอยู่บนพื้นเครื่องบินสกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ความรู้สึกบอกตัวเองว่าเขารอดตายจากอุบัติเหตุเครื่องบินตกแล้ว

นายพัชราภรณ์ ชัดยอกเพียงเล็กน้อย ที่สลบไปก็เพราะศีรษะกระแทกผนังห้องเต็มแรง เขาค่อย ๆ พยายามลุกขึ้นกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วเขาก็แลเห็นนิกร กิมหงวน ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าหัว สิ้นสติสมประดีไปตามกันนอนเรียงรายในท่าต่าง ๆ กัน โดยเฉพาะนิกรนอนโค้งโค้งอยู่ข้างประตูห้องนักบิน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ดร. ดิเรกก็โงงลุกขึ้น

“เฮ้ พล” นายแพทย์หนุ่มร้องขึ้นดัง ๆ “เป็นยังไงบ้างบาดเจ็บหรือเปล่า”

พลยิ้มให้ดิเรก

“ชัดยอกนิดหน่อย แกล้ง”

ดร. ดิเรกส่งศีรษะ

“โอปลอดภัย เพราะหีตี่เหลือเกินที่ไม่ได้รับบาดเจ็บที่สลบไปก็เพราะซ็อดตกใจตอนที่ปีกเครื่องบินปะทะกับต้นไม้ เป็นอันว่าแก่กับกันรอดตายแล้ว”

สองสหายต่างลุกขึ้นยืน ต่างรู้สึกมีพลังเล็กน้อย พลกับดิเรกเดินไปทางหัวเครื่องบิน หยุดยืนมองดู อาเสี่ยกิมหงวนซึ่งนอนหงายเหยียดยาวล้มตาคาโหลงอ้าปากหวนในลักษณะของคนตาย

แทนที่จะตกใจพลกับหัวเราะหึ ๆ เขายกเท้าเตะกิมหงวนเบา ๆ

“เฮ้ย ลุกขึ้นเสี่ยที่ไวย”

อาเสี่ยกระพริบตาและหุบปาก

“เดี๋ยวก่อน ไวย เจ็บใจแมลงวันตัวนี้ มันจะจับมันให้ได้ ไม่รู้ว่ามันจะตอมมหาหอกอะไร” พุดจบกิมหงวนก็อ้าปากกว้างและล้มตาค้าง

ดร. ดิเรกทุดตัวนั่งข้างเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าหัวซึ่งนอนกอดกันกลมสิ้นสติไปด้วยกัน ตอนกลาง ศีรษะอันล้านเลี่ยนของท่านเจ้าคุณไปปูดขึ้นมาเกือบเท่าลูกมะนาว

นายแพทย์หนุ่มเขย่าวางเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าหัวทั้งสองคน

“คุณพ้อ...ลุกขึ้นเถอะครับ หัว...หัวไวย”

เจ้าคุณปัจฉิม กอดเจ้าหัวแน่นแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ท่านกำลังฝันว่าท่านได้เล่าโลมอี่หนุคนหนึ่ง ส่วนเจ้าหัวก็กำลังฝันเช่นเดียวกัน เขาฝันว่าเขากำลังถูกงูเหลือมตัวใหญ่รัดเขา

แล้วเจ้าหัวก็ตกใจตื่น ดันรจนจนสุดฤทธิ์ร้องอะอะเอ็ดตะโร ครั้นแล้วเจ้าคุณปัจฉิม กับเจ้าหัวก็พรวดพรวดลุกขึ้นนั่งพร้อม ๆ กัน

พอรู้ตัวว่าอยู่ในเครื่องบินและเครื่องบินเครื่องนี้ถูกพายุฝนต้องร่อนลงในป่าใจกลางเกาะนิวกินี เจ้าคุณปัจฉิม ก็ทำหน้าที่เหยงหน้าสงสาร

“เป็นยังไงบ้างดิเรก” เจ้าคุณพุดเสียงเครือ “พวกเราทุกคนปลอดภัยหรือ”

“ออไร เราปลอดภัยแล้วครับ”

เจ้าหัวสะดุ้งเฮือกเียนวาทไปหมดทั้งตัว เขาชี้มือไปที่กิมหงวนแล้วร้องตะโกนลั่น

“โอ๊ย...รับประทานอาเสี่ยนอนตายอยู่นั้น โถรับประทานห่วงทรัพย์สมบัติ ลืมตาคาโหลงอ้าปากหวน”

กิมหงวนรีบลุกขึ้นนั่ง

“ยังไวยยังไม่ตาย”

เจ้าหัวทำหน้าที่ชอบกล

“แล้วรับประทานไม่ตายทำไมถึงนอนอ้าปากล้มตาโผลงอย่างนั้นล่ะครับ”

อาเสี้ยซึกฉิว

“แกจะเป็นเจ้าฉันหรืออย่างไร ฉันจะนอนอ้าปากหุบปากหลับตาล้มตาหรือแหกตามันเป็นเรื่องของฉันนี่หว่า”

เจ้าแห้วผืนหัวเราะ

“นั่นนะซีครับ รับประทานผมมันเลือกไปหน่อย”

นิกรร้องขึ้นทันที

“หนวกหูไว้ย โธ...คนกำลังนอนหลับเกรงใจกันบ้างซี”

ทุกคนต่างลุกขึ้นยืน วิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด ต่างดีใจต่างรอดตายในครั้งนี้อย่างกับมีปาฏิหาริย์
เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ถึงกับประนมมือไหว้คุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ช่วยคุ้มครอง

เสี้ยหงวนเดินเข้าไปหานายจอมทะเล้น

“เฮ้ย...ลุกขึ้น ถ้าไม่ลุกพวกเราจะทิ้งแกไว้ที่นี่ให้เป็นเหยื่อเสือหรือหมาโน”

นิกรรีบลุกขึ้นทันที เขายกมือปิดขี้เกียจพร้อมกับอ้าปากหวาดงัน แล้วลุกขึ้นยืนในท่าสะลึมสะลือ

“แย่ะละไว้ยพวกเรา เราคงจะตกค้างอยู่ในป่านี้อีกนาน”

ดิเรกว่า “ตกค้างในป่านะไม่เป็นไรหรอก สำคัญแต่ว่าพวกคนปามันจะจับเราไปต้มกินนะซี”

เสี้ยหงวนสะดุ้งโหยง

“ฮ้า อย่าล้อเล่นน่าหมอ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ

“ไม่ใช่ล้อกันพูดจริงๆ บริเวณป่ารอบตัวเรานี้คือใจกลางนิวกินนี่ซึ่งเป็นป่าที่บีบและดงดิบ เป็นที่อยู่อาศัย
ของมนุษย์กินคนหลายเผ่าหลายพวก ไม่มีใครติดต่อกับโลกภายนอกอารยธรรมมาไม่ถึง ผึ้งนักสำรวจหรือนักล่า
งป่าที่บุกบั่นมาถึงนี้ไม่เคยมีใครรอดกลับไปได้เลย”

ทุกคนซึกใจไม่ดี เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานตั้งต่างว่ามนุษย์กินคนมันจับพวกเราไป รับประทานมันจะกินใครก่อนครับคุณหมอ”

ดร. ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“ใครอ้วนพีกว่าเพื่อนมันก็กินคนนั้น”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กลืนน้ำลายเอือก

“พ่อแกแล้ว เนื้อหนังคงเหนียว มันจะกินหรือ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ตัวดีละครับ ก็นคนแก่อร่อยมาก ตับ, หัวใจ, สามสิบกลีบ, ดอกจอก, ฟ้าซี้ว, ใ้้อ่อนและม้ามน่ากิน
ทั้งนั้น ผมเองยังเคยคิดอยากกินคุณพ่อ เนื้อที่ฟุงกระตึงอ่อยไม่ใช่เล่น”

ท่านเจ้าคุณรีบยกมือปิดฟุงทันที

“อย่าพูดให้ใจเสียบ่อยเลยวะ”แล้วท่านก็หันมามองดูหน้านายพัชราภรณ์ “ทำยังไงดีพล แกลองบอกซิ
เราจะจัดการกับตัวเองอย่างไรต่อไป”

“มีอยู่ทางเดียวครับ คือนูกป่าออกสู่มึงทะเลได้เป็นปลอดภัยและมีหวังได้กลับบ้าน แต่การเดินทางจะ
ต้องใช้เวลาหลายวัน เราอาจจะเผชิญหน้ากับพวกมนุษย์กินคนได้ทุกแห่ง”

ดร. ดิเรกพูดตัดบท

“เข้าไปสำรวจห้องนักบินเถอะพวกเรา กัปตันและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินใครจะอยู่หรือใครจะตาย
ก็ยังไม่รู้”

นิกรเห็นฟองด้วย

“นั่นนะซี ยายตุ่มสามโคกแฟนของอ้าวอาจจะตายเสียแล้วก็ได้”

ครั้นแล้ว ดร. ดิเรกก็พาเพื่อนเกลอของเขาไปกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วเดินไปที่ประตูกันห้อง
ผู้โดยสารกับนักบิน แรงกระแทกตอนเครื่องบินชนต้นไม้ทำให้กลอนข้างในหักสะบั้น ประตูชำรุดเผยออก
จึงเปิดออกมาอย่างง่ายดาย

คณะพรรคสี่สหายพากันผ่านประตูเข้าไป

ทุกคนยืนตะลึง กัปตันกับนักบินผู้ช่วยและแอร์โฮเตสสาวแก่ชาวฟิลิปปินโน นอนตายอยู่กลางห้อง
ในท่าต่าง ๆ คณะพรรคสี่สหายปราดเข้าไปทรุดตัวนั่งข้างศพคนเหล่านั้น ดร. ดิเรกตรวจดูชีพจรที่ละคนแล้วก็
แหกตาศพทั้งสาม นายแพทย์หนุ่มกล่าวขึ้นว่า

“เขาจากเราไปโดยไม่มีวันกลับ น่าสงสารมาก เขาเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่”

นิกรมองดูศพแอร์โฮเตสอย่างรังทศใจ

“น่าเสียดายเหลือเกิน รักกันปานจะกลืนกินตายจากไปเสียแล้ว นี่แหละนะพระท่านว่าอนิจจังไม่เที่ยง”

คณะพรรคสี่สหายได้พากันค้นหาเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินอีกสามสี่คนปรากฏว่านอนตายอยู่ในห้อง
วิทยุสองคน และพบศพที่ห้องเล็ก ๆ อีกหนึ่งศพเป็นอันว่ากัปตันและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินสกายมาสเตอร์
หมายเลข ๑๓ ของบริษัท ดับบลิว. ซี. แอร์ไลน์ ตายหมดจากอุบัติเหตุเครื่องบินตกในครั้งนี้

นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับพรรคพวกของเขาว่า

“เตรียมตัวไปจากเครื่องบินนี้ได้แล้วพวกเรา บ่ายหน้าไปทางทิศตะวันตกหรือตะวันออกจนกว่าจะถึง
ชายทะเลหรือเมืองเล็ก ๆ แต่ก่อนที่เราจะจากไปเราต้องช่วยกันค้นหาเสบียงอาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรคและ
ของใช้ที่จำเป็นเอาไปด้วย หีบใหญ่ใบนั้นเป็นของกัปตัน กัปตันบอกกันว่าในหีบมีปืนเล็กยาว ปืนพก
เครื่องกระป๋อง ยารักษาโรค มีด ขวาน เลื่อยสำหรับเลื่อยไม้ เข็มทิศและของอื่น ๆ อีกมาก เขาเตรียมไว้สำหรับ
ใช้เมื่อเครื่องบินตกในป่า เราจะต้องจัดหีบออกเอาของในนั้นติดตัวไป”

เจ้าแห้วร้องไห้สอยกหลังมือขวาเช็ดน้ำตาพลางสะอึกสะอื้น ทุกคนต่างมองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว

“เฮ้” กิมหงวนอุทานขึ้นดัง ๆ “นี่ขันอะไรขันมาวะห้าวเราะร่วนเขียว”

เจ้าแห้วสะอื้น

“รับประทานร้องไห้ครับไม่ใช่ห้าวเราะ ฮือ...ฮือ”

“เดี๋ยวก็โดนอวยวะเบื่องตำเท่านั้นเอง” พลดูเจ้าแห้ว “ร้องทำไมวะ”

“รับประทานผมกลัวตายนี่ครับ กลัวคนปามันจับเอาไปกินครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย เขาปลอบเจ้าแห้วว่า

“อย่าตีตนไปก่อนไข้หน่อยเลยวะ ถ้ามนุษย์กินคนมันจับเราไปมันคงไม่กินแกหรือ กมันจะต้องกินพอ
เป็นคนแรก สำหรับแกมันอาจจะตัดหัวแกเพื่อย่อยส่วนให้เล็กลงขนาดลูกเทนนิส แล้วใช้เป็นเครื่องประดับตัว
หรือประดับบ้าน”

เจ้าแห้วทำปากแแบะ

“อ้อย...มันทำยังงั้นเขียวหรือครับ”

“ออไร่ กันได้ศึกษามากในเรื่องมนุษย์กินคนในเกาะนิวกินีนี้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองผู้เป็น
เจ้าของเกาะไม่สามารถจะปราบปรามได้เพราะมนุษย์กินคนอยู่ในดงที่บืคือป่าสูงที่เครื่องบินโดยสารของเรา
อับปางนี่แหละ”

ทุกคนใจไม่ตีไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวขึ้นว่า

“รีบไปจากเครื่องบินเถอะไว้วัยพวกเรา ขึ้นรำไรอ้ายพวกเปรตนั้นมาพบเข้ามันก็จะจับเอาเราไปกิน
เสียเท่านั้น”

กิมหงวนสะดุ้งโหยงเมื่อแว่วเสียงที่ทำให้เขาสั่นสะเทือนขวัญ ใบหน้าของอาเสี่ยซีตเผือด เขากล่าวขึ้น
ด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“ฟังซี ได้ยินเสียงกลองโหม มนุษย์กินคนแห่งกันมานี้แล้ว”

ความเจ็บเกิดขึ้นทันที เจ้าหัวมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“อ้อย รับประทานมันตีจังหวัดจวบกาลิบไซด้วยครับ”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“โธ่เอ๊ย เสียกลองเมื่อไหร่จะ อ้ายเสียกับอ้ายแห้วปอดลอยไม่เข้าเรื่อง คุณี่...กันตีท้องของกันเองไว้
มันหัวข้าวก็เลยตีท้องเล่นแก็กลุ่ม”

เจ้าคุณปัจฉิม ๙ กับเสี่ยหงวนและเจ้าแห้วต่างหันมามองดูนายจอมทะเล้นอย่างเดือดดาล นิกรยื่นตี
ท้องของเขาต่อไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม จนกระทั่งพลเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย เตี่ยวท้องขึ้นตายท่า เร็วไว้อ...ช่วยกันเก็บข้าวของที่มีประโยชน์เตรียมออกเดินทางเถอะ อ้า...
หมอกแคะเข็มทิศของเครื่องบินไปด้วยนะ”

ครั้นแล้วคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๙ ก็ช่วยกันเก็บหรือยึดข้าวของต่าง ๆ ในห้องนักบินเพื่อ
ไว้ใช้เป็นประโยชน์ในการเดินทาง ลังไม้จำขนาดใหญ่อันหนึ่งบรรจุของใช้สำหรับพวกนักบินเมื่อเครื่องบินตกถูกมัด
ออกแล้ว เจ้าแห้วต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ภายในล้งนั้นล้วนแต่มีของที่มีค่าและมีประโยชน์ยิ่ง ปืนเล็กยาว
แบบทันสมัยใช้เล็งด้วยกล้อง ๖ กระบอก กระสุน ๒ กล่อง กล่องละ ๒๕ นัด ปืนพกแบบรีโวลเวอร์ ๙ มม. ๖
กระบอกบรรจุกระสุนไว้เต็มทีกระบอกละ ๖ นัดและมีกระสุนอีก ๑ กล่องประมาณ ๕๐ นัด นอกจากนี้ก็มีเครื่อง
อุปโภคบริโภค ยาและเครื่องเวชภัณฑ์มากมาย มีเชรุ่มแก๊พพิษงู, ยาฉีดแก้มาลาเรีย, แก้วบาดทะยัก, แก้วบีดอย่าง
ร้ายแรง, ยาฉีดห้ามเลือด, กระจกน้ำ, มีดพกขนาดใหญ่เกือบเท่าดาบปลายปืน ถูย้อมอีก ๖ ใบ ในถูงมี
เครื่องใช้กระจุกกระจิกแม้กระทั่งเบ็ดตกปลาและสายเชือก รวมความแล้วข้าวของในหีบใหญ่นี้เหมาะสำหรับ
คณะพรรคสี่สหายและมีคุณประโยชน์ยิ่งในยามนี้

ทุกคนช่วยกันเก็บข้าวของนำติดตัวไปจนหมดแล้ว ดร. ดิเรกก็พาพรรคพวกของเขาข้ามเข้าไปในห้อง
ผู้โดยสารเพื่อนำกระเป๋าเสื้อผ้าของตนติดตัวไปด้วย

เมื่อลงมาจากเครื่องบินสกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ทุกคนก็มีสัมภาระรุงรังเหมือนกับนักนิยมไพร
ต่างสะพายปืนเล็กยาวคนละกระบอกและมีปืนพกเหน็บไว้ได้เข็มขัดอีกคนละกระบอก จิตใจของคณะพรรค
สี่สหายตื่นเมื่อมีอาวุธปืนติดตัว ทุกคนสะพายย่ามคนละใบ ในย่ามบรรจุของเงินลั่นโดยเฉพาะย่ามของนิกร
บรรจุแต่เครื่องกระป๋องเพราะเขากลัวอดตายในป่า

ดร. ดิเรกมองดูเข็มทิศในมือของเขาซึ่งแกะมาจากเครื่องบิน แล้วเขาก็กล่าวขึ้นว่า

“พวกเราจำเป็นต้องเสี่ยงโชคชะตา เราอาจจะรอดตายกลับไปบ้านโดยสวัสดิภาพหรือเราอาจจะถูก
คนป่าฆ่าตายก็ได้ มุ่งไปทางทิศตะวันตกไว้ เดินไปตามเข็มทิศจนกว่าเราจะถึงเมืองเล็ก ๆ หรือถึงชายฝั่งทะเล
ถ้าหากว่าเราไม่พบมนุษย์กินคนเราก็ปลอดภัยอย่างไม่มีปัญหา เรามีปืนอยู่อย่างนี้สัตว์ป่าทำไมเราไม่ได้
และถ้าพวกเราเกิดป่วยไข้เราก็มียารักษาโรคเพียงพอ”

เจ้าแห้วทำตาละห้อย

“รับประทานแล้วเราจะเอาหมอกที่ไหนล่ะครับ”

ดร. ดิเรกทำคายน

“กูเองไว้อ นี่...ดีอคเตอร์ดิเรก นายแพทย์ปริญญาต่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญสูตินรีเวช...”

เจ้าแห้วร้องไห้

“รับประทานพวกเราไม่ได้มีท้องหรือป่วยเป็นโรคโดยเฉพาะสตรีนี้ครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

“กันพูดยังไม่ทันจบแกก็เสือกพูดขึ้น กันจะบอกแก่ให้รู้ว่กันคือแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสูตินรีเวช,
ศัลยกรรม, โอสถกรรม, เข้าใจไหมไว้อ”

เจ้าแห้วหัวเราะทั้งน้ำตา

“รับประทานยังงี้ค่อยยังชั่วหน่อย รับประทานจะไปไหนก็ไปเถอะครับ เมื่อกินรับประทานผมได้ยิน คล้ายกับเสียงคนโห่ร้องดังแว่วมาแต่ไกล”

พลมองดูคนใช้จอมแก่นของเขาด้วยความขบขัน

“ทำไมแกถึงชี้ชี่ลาดนักรวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานชี้ชี่ลาดนักรวะไม่ชี้ชี่ลาดหรอกครับแต่ผมกลัวตายครับ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“นั่นแหละคือชี้ชี่ลาดละ แกมีกัญชาติดตัวมาด้วยไม่ใช่หรือ สูดกัญชาเสียชีวะจิตใจจะได้เข้มแข็ง”

เจ้าแห้วยิ้มทั้งน้ำตา

“รับประทานขึ้นสูบเข้าไปก็อแยนะซีครับ รับประทานคุณก็รู้ดีแล้วว่าคนสูบกัญชานั้นชี้ชี่ลาดผิดมนุษย์ เห็นเชือกก็กระโดดหนีรับประทานคิดว่าเป็นงู ยืนใกล้ ๆ ต้นไม้ก็วิ่งจุกแล้วว่าต้นไม้จะล้มลงมาทับ”

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขึ้นอย่างครื้นเครง ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็เดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขาไปจากซากเครื่องบินบ่ย่ำโคมหน้าไปทางทิศตะวันตกโดยอาศัยเข็มทิศเป็นเครื่องนำทาง

ท่ามกลางป่าทึบและดงดิบอันร้อนระงม คณะพรรคสี่สหายของเรากำลังบุกป่าฝ่าดงตรงมายังถิ่นที่อยู่ของมนุษย์กินคนพวกหนึ่งและใกล้เข้ามาตามลำดับ

ในชั่วโหมงเดียวที่นั่นเอง ทุกคนก็มาถึงลำธารเล็ก ๆ สายหนึ่ง ทุกคนต่างลุยข้ามลำธารนั้น พอขึ้นมาทางฝั่งตะวันตกของลำธาร คณะพรรคสี่สหายก็หยุดชะงักทำงมุกฟุดฟิดไปตามกัน

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กระซิบถามพลเบา ๆ

“ได้กลิ่นอะไรไหมวะพล”

นายพัชราภรณ์พยักหน้า

“คงเป็นซากศพสัตว์ป่าขนาดใหญ่ที่เจ็บตายหรือถูกสัตว์ป่าด้วยกันทำร้ายตายครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“อาจสงสัยว่าเป็นกลิ่นศพมนุษย์มากกว่า”

เจ้าแห้วกับนิกรกอดกันกลมดิก เสียหงวนมองดูอย่างเศร้าใจ

“คนตายไปแล้วยังกลัวอีกหรือ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“กลัวผีโหยไม่ได้กลัวคน”

เสียหงวนหัวเราะหึ ๆ

“นี่มันกลางวันแสด ๆ ผีหลอกกลางวันมีหรือวะ”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานถ้าเผื่อมันไม่มีเวลาพอที่จะหลอกกลางวันก็ได้รับ”

อาเสียยกมืออุดจมูกเหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่แล้วจ้องมองดูกลางศึระะเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยวยกเท้าขวาเตะกิมหงวนเต็มเหนี่ยว

“นี่แน่ะ เสือกมองดูกบาลข้าทำไม ถ้าหัวข้าเหมือนอย่างนี้ข้าก็ฆ่าตัวตายไปนานแล้ว”

พล พชราภรณ์ กับ ดร. ดิเรกเดินนำหน้าพาพรรคพวกค้นหาที่มาของกลิ่นนั้น ในที่สุดคณะพรรคสี่สหายก็หยุดยืนรวมกลุ่มกันและจ้องตาเขม็งมองไปยังภาพที่ทำให้ทุกคนอสน်ขวัญแขวน

ศพมนุษย์สามศพแต่งเครื่องแบบคล้ายกับทหารถูกแขวนห้อยร่องแรงอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ด้วยการแขวนข้อเท้าทั้งสอง ศึระะของศพไม่มีและที่ท้องถูกกรีดด้วยมีดเป็นบาดแผลเหวอะหวะ ศพทั้งสามกำลังขึ้นอดีตที่แสดงว่าถูกฆ่าตายมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๗ วัน แมลงวันและหนอนตอมไต่ยัวเหยี่ยวไปหมด

ดร. ดิเรกพยายามปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็งและกล่าวขึ้นว่า

“ไม่ต้องตกใจไว้ยพวกเรา เท่าที่เราได้เห็นศพคนสามคนนี่ย่อมเป็นศุนามิตรอันดีของพวกเราแสดงว่า พวกเราคงจะไปถึงฝั่งทะเลในวันสองวันนี้”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเดือดดาล

“ถึงฝั่งทะเลหรือถึงนรกแน่ บรีออร์ส...หวาดเสียวจึงไว้ย ทางอื่นถมไปไม่พาไปเสือกพามาทางนี้”

นายแพทย์หนุ่มผืนหัวเราะ

“กันจะตรัสรู้ได้อย่างไรว่าเดินมาทางนี้เราจะพบศพคนสามคนนี่”

พลกล่าวถามดิเรกว่า “แกเข้าใจอย่างไรหมอ คนสามคนนี่ทำไมถึงตายในลักษณะนี้”

ดร. ดิเรกนิ่งคิดอยู่สักครู่

“เป็นปัญหาที่ตอบได้โดยไม่ยากนัก ศพสามคนนี่คงเป็นพวกนักสำรวจชาวยุโรปแน่นอนเพราะเท่าที่ กันทราบ ใจกลางเกาะนิวกินนี่ฝรั่งเชื่อกันว่ามีทรัพยากรธรรมชาติมากมาย นับตั้งแต่เรเดียม น้ำมัน และ บอเพชร ชาวยุโรปหลายชาติพยายามสำรวจใจกลางเกาะนี้มาครั้งศตวรรษแล้วแต่ปรากฏว่าไม่มีนักสำรวจ คนะใดสำรวจถึง มันเป็นดินแดนที่ทุรกันดารนั่นเอง มีโรคภัยไข้เจ็บชุกชุมและมีมนุษย์กินคนที่ดุร้ายหลายเผ่า อาศัยอยู่ ซึ่งมนุษย์กินคนเหล่านี้ไม่ยอมต้อนรับอารยธรรมแผนใหม่ และไม่ยอมเป็นมิตรกับคนต่างถิ่น เขาไม่ เชื่อว่าโลกภายนอกจะสามารถส่งดาวเทียมขึ้นไปสู่อวกาศไว้ เขาคิดว่าคนในโลกนี้ก็คงกินคนและแก้ผ้าโทง ๆ เหมือนอย่างพวกเขา”

กิมหงวนขัดขึ้นทันที

“พูดสั้น ๆ เถอะวะหมอ อธิบายให้รู้แต่เพียงว่าศพสามคนนี่ทำไมถึงถูกฆ่าตายอย่างทารุณเช่นนี้”

“ออไร้อไร้อ เพราะมีคนฆ่าเขาเขาถึงตาย พวกมนุษย์กินคนนั่นเอง เมื่อมันมาพบนักสำรวจคนไหนเข้า มันก็เข้าโจมตี อาจจะมีนักสำรวจหลายคนหนีไปได้ แต่ผู้เคราะห์ร้ายทั้งสามคนนี่หนีไม่ทันก็ถูกฆ่าตาย พวกมนุษย์กินคนได้ตัดเอาคอไปเพื่อไปยอส่วน แล้วก็ผ่าท้องเอาเครื่องในตับไตได้ฟุงไปต้มกินกัน หรืออาจจะ กินทั้งดิบ ๆ ก็ได้”

นิกรเคี้ยวปากจิบ ๆ น้ำลายยืดแล้วรีบสูดปาก

“เอ-คิด ๆ ดูเนื้อคนเรานี้ก็น่ากินเหมือนกันไว้ยหมอ เรากินเนื้อวัวต้มหรือตีฮวนได้เราก็คงจะกิน เครื่องในของคนเราได้บ้าง ตับและหัวใจคงจะอร่อยไม่น้อย”

เสี่ยหงวนทำท่าผะอืดผะอมเหมือนกับจะอ้วก

“อย่าพูดไว้ยคลื่นไส้ กินเข้าไปได้เอะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือตบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“รีบไปเถอะดิเรก และควรจะไปเปลี่ยนทิศทางใหม่ ป่าบริเวณนี้อาจจะเป็นที่อยู่ของมนุษย์กินคน พอสักใจไม่ดีแล้ว มันฆ่าเราตายเฉย ๆ ช่างมันเถอะเพราะมันเป็นคราวเคราะห์ของเรา นี่เล่นกินเครื่องในเรา เสียด้วย รู้สึกอนาถใจเต็มทน”

คณะพรรคสี่สหายต่างบุกป่าฝ่าดงต่อไป ต่างคนต่างระมัดระวังตัวตลอดเวลา กลัวว่าจะถูกพวก มนุษย์กินคนจู่โจม เจ้าแห้วกับนิกรเดินรั้งท้าย ทั้งสองแสดงความประหวั่นพรั่นใจจนออกนอกหน้า เจ้าแห้ว กระซิบกระซาบกับนิกรว่า

“รับประทานถ้าคนป่ามันบุกเข้ามา รับประทานคุณกับผมต้องเรียกทาร์ซานช่วยนะครับ โหทีเดียว เปิดหมด”

นิกรขมวดคิ้ว่น

“ทาร์ซานที่ไหนกันวะ มันมีแต่ในหนังที่เขาสร้างจากนวนิยาย”

“รับประทานถ้ายังงั้นคุณให้ก็แล้วกันนะครับ รับประทานเสี่ยคุณดังดีเหมือนกัน แล้วก็ผมจะช่วย ให้บ้าง ให้อ้ายมนุษย์กินคนมันเข้าใจว่ามีทาร์ซานอยู่ในกลุ่มของเรา”

นายจอมทะเล้นยกฝ่ามือขวามือขวามือหน้าเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“อย่าพูดมากเลยนะ ข้ากำลังปวดลอยไวย มันเหมือนกับมีลางสังหรณ์บอกให้รู้ว่าพวกเราจะต้อง
ผจญกับพวกมนุษย์กินคนก่อนค่ำวันนี้”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“เหมือนใจครับ รับประทานผมมันใจอย่างนี้”

นิกรแปลกใจอย่างยิ่ง

“แล้วแกหัวเราะทำไม เป็นเรื่องที่น่าขบขันยังงั้นหรือ”

เจ้าแห้วหน้าจ๋อย

“โอ้...รับประทานผมแกลั้งหัวเราะไปยั้งงั้นเองแหละครับ ความจริงรับประทานแล้วจนขึ้นขึ้นไปอยู่บน
หัวขมองแล้ว”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ มนุษย์เดนตายทั้ง ๖ คนถือปืนเล็กยาวประจำตัวในท่าเตรียมพร้อม
ที่จะทำการยิงได้ทุกขณะ ดร.ดิเรกเดินนำหน้า ถัดมาก็พลและเสี่ยหงวน, เจ้าคุณปัจฉิม ๕ นิกรกับเจ้าแห้ว
การเดินทางเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยว ต่างคนต่างใช้สายตาให้เป็นประโยชน์มองไปรอบ ๆ บริเวณ

ในที่สุดก็เข้าเขตเชิงเขาใหญ่ลูกหนึ่ง บริเวณป่าต่อนั้นมีดครุ่มเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย กิ่งไม้ใบไม้
ปิดบังแสงอาทิตย์จนหมดสิ้น พื้นแผ่นดินแฉะชื้นด้วยน้ำฝน

ทุกคนหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้น เสียงนั้นดังหึ่ง ๆ เป็นระยะ ๆ เหมือนใช้ไม้แผ่นบาง ๆ
ผูกเชือกแกว่ง ผูกนกกาที่อยู่บนไหล่ไม้ตามไหล่เขาแตกตื่นบินว่อน

“ยิง ยิงไวยพวกเรา” นิกรร้องสุดเสียง

ใครต่อใครต่างหันมามองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

“ยิงอะไรวะ” อาเสี่ยร้องถาม

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ยิงอะไรก็ได้ให้เสียงปืนมันดังขึ้นก็แล้วกัน”

“เสียลูกปืนไวย” พลตวาด

นิกรเหินวาบไปหมดทั้งตัว

“ดันแหกปากขึ้นมาได้ พุดเบา ๆ ซี้ไวย ในป่าสงบเงียบอย่างนี้เสียงมันก้องรู้ใหม่”

คณะพรรคสี่สหายพากันเดินทางต่อไป ดร.ดิเรกบอกให้ทุกคนเตรียมพร้อม เจ้าแห้วกับนิกรหวาดกลัว
จนแข่งขาสันแทบจะเดินไม่ไหว ธรรมชาติเชิงเขาเต็มไปด้วยความสวยงาม สงบผาบางแห่งยื่นออกมา
ต้องแสงแดดอ่อน ๆ งามตา ดอกไม้ป่าบานสะพรั่ง แต่ความงามของธรรมชาติเหล่านี้ไม่มีใครสนใจ ทุกคนคอย
สอดสายตามองหาคนป่าเท่านั้น

ลูกธนูลูกหนึ่งแหวกอากาศหิวมาแต่ไกลกระทบกระเป๋าย่อมของเจ้าคุณปัจฉิม ๕ อย่างจัง
ท่านเจ้าคุณก้มลงมองดูแล้วก็ตกใจร้องสุดเสียง

“เร็ว...เข้าที่กำบัง”

ทุกคนต่างกระจายออกจากกันและหลบซ่อนตัวตามก้อนหินหรือพุ่มไม้ใบบังเท่าที่จะหาได้ ปืนเล็กยาว
ถูกประทับปาในท่าตอนเตรียมยิง เจ้าแห้วสวดมนต์เสียงลั่น นิกรเกิดความกล้าขึ้นอย่างบ้าบิ่น เขาไม่กลัวตาย
แล้ว เมื่อแลเห็นมนุษย์พิสดารคนปรากฏตัวอยู่บนคบไม้ก็ลุกขึ้นอย่างอาจหาญวิ่งเหยาะ ๆ ตรงไปที่ต้นไม้
ใหญ่ต้นนั้นทันที

พลร้องตะโกนลั่น

“กลับมาช่วยกร”

นิกรไม่ยอมฟังเสียง เขาวิ่งต่อไปแสดงความกล้าหาญอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ มนุษย์กินคนสองคน
นั่งอยู่บนคบไม้ใช้ธนูระดมยิงนิกร นายจอมทะเล้นของเราสายศรระหลบลูกธนูอย่างหวุดหวิด ลูกธนูลูกหนึ่ง

พุ่งลงมาในระยะต่ำมาก นิกรยกเท้าขวาเหยียดลูกแปตะลูกธนูคอกนั้นกระเด็นไปแล้วหัวเราะชอบใจร้องตะโกน
ทำทนายคนป่า

“ยิงชิวะ ยิงอีกชิวะ ภูนี่แหละเว้ยมนุษย์กินมนุษย์กินคน พวกภูจะมากินพวกมึง”

คนป่าทั้งสองคนหันมามองดูหน้ากันแล้วหยิบลูกธนูในกระบอกข้างหลังออกมาพาดสายเตรียมสังหาร
นิกร ทันใดนั้นเองเสียงปืนเล็กยาวในมือพลก็แผดคำรามขึ้น

“ปัง”

มนุษย์กินคนคนหนึ่งร้องขึ้นด้วยเสียงแหลมเล็กปล่อยลูกธนูหลุดจากมือลอยละลิวลงมาจกคอบไม้
ร่างของมันปะทะกับพื้นเต็มแรง นิกรยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับบ่าเล็งศูนย์หมายไปยังคนป่าอีกคนหนึ่ง
เจ้าหมอนั้นตัวสั้นนั่งงอกรีบทิ้งธนูแล้วชูมือทั้งสองขึ้นยอมจำนน

นิกรหัวเราะก๊าก

“ยกมือภูก็ยิง” แล้วเขาก็เหนียวไกปืนเล็กยาวคู่มือของเขา

“ปัง”

ขาดเสียงปืนมนุษย์ทมิฬก็ร่วงผล็อยลงมาจากกิ่งไม้ในท่าต่าง ๆ นิกรวิ่งเข้าไปที่ศพของคนป่าทั้งสอง
ซึ่งนอนตายอยู่ใกล้ ๆ กัน เขายกปืนเล็กยาวขึ้นสะพายบ่าแล้วกระซอกมีดพกสำหรับเดินป่าออกมาจกซองของ
มัน นายจอมทะเล้นหันมาร้องเรียกพรรคพวกของเขา

“มาไว้ว มาดูกันผ่าท้องอ้ายสองคนนี่ กันจะกินตับและหัวใจมันให้สมแค้น”

ดร. ดิเรก เสียหวน พลกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นจากที่กำบังแล้วพากันวิ่งเหยาะ ๆ
เข้ามาหานิกร นายจอมทะเล้นทรุดตัวนั่งยองโยงหยกขยับมีดจะคว้านท้องคนป่า

“เอ๊ย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องเสียงหลง “แกจะทำอะไรวะ”

นิกรเงยหน้าขึ้นมองดูหน้าพ่อตาของเขาแล้วพูดพลาจหัวเราะพลาจ

“ผมจะคว้านท้องเอาหัวใจและตับอ้ายสองคนนี่เอาไปต้มกินเย็นนี้ครับ ถ้าคุณพ่อต้องการกินผมจะตัด
ให้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เสียวไล้เต็มทน

“อย่าไปทำมันอ้ายกร กินเข้าไปได้หรือ”

นิกรหัวเราะ

“ก็ลองดูสิครับ มันกินเราเราก็กินมัน ต่อไปมันก็เลิกกินคนไปเองเมื่อถูกคนอื่นเขากินพวกมันบ้าง”

พุดจบนิกรก็หันมาทางเจ้าแห้ว “มาช่วยกันไว้วอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วทำคายนในท่าชนลูกชนพอง

“ไม่...ไม่รับประทานละครับ”

นิกรทำท่าขยับมีดอยู่ไปมาแต่ไม่กล้าเชือดเจียนเนื้อคนทมิฬ แล้วเขาก็ลุกขึ้นเก็บมีดไว้ในซองตามเดิม
ดร. ดิเรกปราดเข้ามาจับมือกับนิกรอย่างยิ้มแย้ม

“ยุ่ง่มากอ้ายกร กันไม่เข้าใจเลยที่แกกล้าหาญอย่างนี้”

นิกรหัวเราะ

“ไม่ได้กล้าหรอกไว้ว กันกลัวตายกันก็พยายามฆ่าอ้ายสองคนนี่เพราะรู้ดีกว่าถ้ากันไม่ฆ่ามันเสียก่อน
มันก็ต้องฆ่าพวกเรา”

อาเสี้ยกิมหงวนยกมือตบศีรษะนายจอมทะเล้นเบา ๆ

“เก่งมากลูกรัก ไม่เสียแรงที่เอ็งเป็นลูกรักคนเดียวของเตี้ย”

นิกรทำหน้าเหยเกชอบกล

“ไม่มากไปหรือเจ้าสัวกิมเบ๊”

เสียงหวนสะดุ้งโหยง ทุกคนหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กันแล้วก็มองดูศพมนุษย์ทมิฬทั้งสองซึ่งนั่งผ้าเตี่ยวผืนเล็ก ๆ เพียงขื่นเดียว หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวเขียนหน้าด้วยยางไม้ ผมเผ้ายาวเพื่อแลเห็นไขเหาขาวพริ้วไปหมดทั้งศีรษะ เส้นผมแต่ละเส้นโตเกือบเท่าเชือกขนาดเล็ก ทั้งสองคนถูกกระสุนปืนที่หน้าอกนอนหงายเหยียดยาว ลมพัดชนจึกกระแ้วพะเยิบพะยาบ

ดร. ดิเรกกล่าวกับคณะของเขาอย่างเป็นทางการว่า

“เดินทางต่อไปพวกเรา บริเวณป่าแถวนี้ต้องเป็นที่อยู่ของพวกทมิฬเผ่าใดเผ่าหนึ่ง เสียงปืนในป่าสูงเช่นนี้ย่อมดังไปไกล ถ้าพวกมนุษย์กินคนได้ยินเสียงปืนก็จะแหกกันมาเล่นงานกัน และถ้ามันเห็นศพพรรคพวกของมันมันก็ต้องพยายามล่าพวกเราจนได้”

มนุษย์เดนตายทั้ง ๖ คนต่างพากันเดินทางต่อไปแต่ไม่สู้รีบร้อนอะไรนัก เสียงหวนเริ่มบ่นกระปอดกระแปด เดินช้าลงจนกระทั่งลงมาเดินเคียงคู่กับเจ้าแห้วซึ่งอยู่ท้ายขบวน

อาเสี้ยวล้วงกระเป๋าเสื้อเชืมหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“เฮ้ย หาเปียร์แซ่เย็นมากินสักสองสามขวดเถอะวะ บุหรี่สักกระป๋อง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ที่นี่ไม่ใช่ป่าสวนสัตว์เขาดินนะครับ รับประทานอาเสี้ยจะให้ผมไปซื้อที่ไหน”

กิมหงวนนึกขึ้นได้ก็เก็บเงินใส่ไว้ในกระเป๋าตามเดิม ดร. ดิเรกพาคณะพรรคของเขาเดินเลียบเชิงเขา ย้อนลงไปทางทิศใต้ ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์อันคับขันตลอดเวลา

เมื่อผ่านหนองน้ำเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง คณะพรรคสี่สหายก็หยุดชะงักอีกครั้งหนึ่งทุกคนได้ยินเสียงกลองแว่วมาตามลม นิกกรับเจ้าแห้วตัวสั้นนั่งงก กิมหงวนเห็นเช่นนั้นก็พลอยเสียขวัญไปด้วย

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ค่อย ๆ หันหน้ามาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“เฮ้ย แกเอามือตีทองเล่นหรือเปล่า”

นิกกรำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“เปล่าครับ” เขาตอบเสียงสั้น “ตายแน่เราทำยังไงดีล่ะครับ”

พลกล่าวขึ้นทันที

“ผู้ตายชีวะพวกเรา ยึดที่มั่นแถวนี้แหละ ในยามนี้เรื่องตายเป็นเรื่องเล็กสำหรับพวกเราไว้ยี้ ต้องทำเข้มแข็งอย่างอ้ายหงวนซี”

อาเสี้ยยถูกยอเข้าเช่นนี้ก็กระซอกแว่นตาชอบกระซอกเก็บใส่กระเป๋าทันที เมื่อแว่นตาถูกถอดออก กิมหงวนก็บ่าป็นมฤตมูมิคนมนุษย์ เขาเงี่ยหูฟังเสียงกลองแล้วหันไปพูดกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“อ้ายแห้ว กันอยากฆ่าพวกมนุษย์กินคนเต็มทนแล้ว แกไปตามมันมาเถอะวะ บอกมันเถอะว่าพวกเราตั้งมั่นอยู่ที่นี้”

เจ้าแห้วหน้าซีดเหมือนไก่ฟัก

“รับประทานไม่เอาละครับ รับประทานขึ้นไปตามมันมันจะได้จับผมรับประทานเสียเท่านั้น”

นิกกรพูดเสริมขึ้น

“ผมไม่มีมันจะจับผมได้ยังไงกันวะ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ทำคายนหันขวับมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“เดี๋ยวก่อนเกิดยิงกันเองเท่านั้น อากาศกำลังร้อนอย่ากระเซ้านะไว้ยี้จะบอกให้”

เสียงกลองดังโกล้งเข้ามาทุกที และแล้วก็มีเสียงโห่ร้องลอยมาตามลมด้วย มนุษย์กินคนประมาณ ๓๐๐ คนกำลังออกล่าสัตว์เป็นงานใหญ่แยกย้ายกระจายกำลังกันไปทั่วป่า ตีเกราะและตีกลองเป่าเขาควายเป็นโห่ร้องอื้ออึงเพื่อให้สัตว์ป่าออกจากที่ซ่อนแล้วจะได้ล่าเอาไปเป็นอาหารเลี้ยงดูกัน การล่าสัตว์ของมนุษย์กินคนเผ่านี้ได้กระทำขึ้นวันละสองชั่วโมง ปรากฏว่าได้สัตว์ไปกินอย่างเหลือเฟือ มนุษย์กินคนเหล่านี้กินสัตว์ทุกชนิดแม้กระทั่งช้างและแรด

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นว่า

“หนีย้อนกลับไปตามทางเก่าไว้ยพวกเรา เสียงกลองมันมาทางทิศใต้”

พลพุดเสริมขึ้น

“หนี่ขึ้นภูเขาดิโหมหมอ”

นายแพทย์หนุ่มไม่เห็นพ้องด้วย

“โน-พวกมันอาจจะมียูบบนภูเขา กันสงสัยว่าเสียงโห่ร้องเมื่อที่ตั้งมาจากไหล่เขา แต่เสียงกลองดังมาทางทิศใต้ของเรา เปิดไว้ยพวกเราขึ้นซึกซ้าเป็นตายแน่”

การล่าถอยเป็นไปอย่างรวดเร็วฉับพลัน คราวนี้เจ้าแห้วกับนิกรวิ่งนำหน้า แต่แล้วเมื่อมนุษย์กินคนกลุ่มหนึ่งปรากฏตัวออกมาจากสุมทุมพุ่มไม้ริมทาง เจ้าแห้วกับนิกรก็ห้ามล้อพริต นิกรยกปืนเล็กยาวยิงไปทางคนป่าทันที

ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นแล้ว สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วผู้พลางถอยพลางฝูงมนุษย์ทมิฬโห่ร้องก้องกังวาน ต่างตืออกดีใจที่จะได้กินเนื้อมนุษย์ เสียงหัวหน้ของมันร้องตะโกนลั่น

“กะกาอิตี จับมันให้ได้ไว้ย”

ในที่สุดมนุษย์เดนตายก็ถูกฝูงมนุษย์ทมิฬโอบล้อมทั้งสี่ด้าน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สั่งให้คณะพรรคสีสหายยึดเนินดินแห่งหนึ่งเป็นที่มั่นอันสุดท้าย ปืนเล็กยาวทั้ง ๖ กระบอกได้ระดมยิงคนป่าอย่างดุเดือด แต่ฝูงมนุษย์กินคนยิ่งตายก็ยิ่งหนุนเนื่องกันเข้ามา บางคนกล้าหาญก็วิ่งแ่นอกออกมาให้ยิงและล้มลงตายอย่างองอาจ สมศักดิ์ศรีของนักนิยมกินเนื้อมนุษย์

เมื่อเข้ามาในระยะประจัญบานเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็ร้องตะโกนเสียงลั่น

“ใช้มีดสั้นสู้มันไว้ย เอาเลยพวกเรา ตะลุมบอน”

คณะพรรคสีสหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างทั้งปืนเล็กยาวกระซอกมีดสั้นออกแล้วลุกขึ้นวิ่งเข้าประจัญบานพวกคนป่า ต่างฝ่ายต่างตะถืดทุบถองขึ้นเข่าลงศอกกันอย่างซูลมุนวุ่นวาย อาเสียกิมหงวนของเราเลี้ยะซ่ายปายชวาคุดลุด

พวกคนป่าเฮเข้ามาห้อมล้อม การประจัญบานผ่านพ้นไปไม่ถึงนาทีฝ่ายสีสหายก็ถูกจับกุมตัวหมด คนป่าใช้เชือกหนังเส้นเล็ก ๆ มัดมือเชลยทั้ง ๖ คนไหลหลังไว้ กิมหงวนดินรอนอาละวาดสุดเหวี่ยงยกเท้าถีบหน้าอกคนป่าคนหนึ่งชนเซไป แต่แล้วอาเสียก็ถูกประเคนด้วยด้ามหอกเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ฝูงมนุษย์กินคนต่างกระโดดโลดเต้นตืออกดีใจไปตามกัน นิกรแหกปากโห่ขึ้นด้วยเสียงอันดังเช่นเดียวกับเสียงทาร์ซานในภาพยนตร์

“โให้.....โฮโฮ.....โให้”

พวกคนป่าเงียบกริบ แต่แล้วก็หิวเราะกันอย่างkreinเครง เจ้าแห้วร้องบอกนิกรทันที

“รับประทานโให้อีกซีครับ”

นายจอมทะเล้นสั้นศิริชะ

“แสบคออหอยวะ ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก”

เชลยทั้ง ๖ คนถูกควบคุมตัวอย่างแข็งแรง ใครดิ้นรนก็ถูกฟาดกบาลด้วยด้ามหอก พอมดคนหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ เป็นชายชราที่มีหน้าตาน่ากลัวมาก เปลือยกายล่อนจ้อน ไร้ผมเหมือนอลิซาเบธ เทเลอร์ แต่ความจริงมันเป็นไปตามธรรมชาติ เพราะพอมดคนนี้ตั้งแต่เกิดมาจนอายุ ๖๐ เศษ ไม่เคยแตะต้องหวีเลย ชายชรากระโดดโลดเต้นเข้ามาหาเชลยทั้ง ๖ คน ที่คอมีเชือกร้อยศิริชะมนุษย์ศิริชะหนึ่ง มือขวาถือไม้เท้าอันหงิกงอซึ่งเป็นไม้เท้ากายสิทธิ์

พอมดหรือหมอมี่เดินโหยง ๆ วนเวียนไปมารอบ ๆ เชลยทั้ง ๖ คน สักครู่ก็เอาไม้เท้าเคาะหัวเชลยคนละปึก เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถูกเคาะหัวก็เดือดดาล ยกเท้าถีบพอมดเซกลากออกไป พวกคนป่าเห็นเช่นนั้นก็ช่วยกัน

ข้อมท่านเจ้าคุณอย่างสะบักสะบอม คนป่าคนหนึ่งคว่ำคอเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ไน้มลงมาแล้วตีเข้าโครมเข้าให้
ถูกหน้าท่านเจ้าคุณอย่างถนัดใจ

หัวหน้ามนุษย์กินคนเดินเข้ามาหยุดเผชิญหน้าเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ในระยะใกล้ชิด มั่นยกมือขวาอุบลคลำ
พุงกะทิเจ้าคุณเบา ๆ แล้วหันไปยิ้มกับสมุนของมัน เท่านั้นเองพวกมนุษย์กินคนก็โห่ร้องแล้วกระโดดโลดเต้นไปมา
หัวหน้าคนป่าชูดาบขึ้นเหนือศีรษะแล้วตะโกนลั่น

“ฟูกัง.....ฟูกัง เอาไตบัว”

พลหันมาถามนิกรเบา ๆ

“มันว่ายังไงวะ”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“มันบอกว่า... ฟังกู เอาตัวไป ภาษาคนป่านิวกินนี่นี่ฟูกังว่าย้วย ฟังกูเดียวเดียวก็รู้”

“แกล้งเจรจากับมันหน่อยสิกร ขอร้องให้มันปล่อยเราเถอะ เรายินดีจะมอบอาวุธปืนของเราให้มันเป็น
ที่ระลึก เร็ว-พูดกับมันเดี๋ยวนี้”

นิกรร้องตะโกนลั่น

“เฮ้ - มีน้ำ”

หัวหน้ามนุษย์กินคนไม่ฟังเสียง ร้องบอกบริวารให้ควบคุมเชลยทั้ง ๖ คนกลับไปยังที่พักของมัน
พวกคนป่าโห่ร้องตลอดเวลา ส่วนเจ้าแห้วร้องให้สะอึกสะอื้นตลอดเวลา สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ
และเจ้าแห้วหมดสติสภาพแล้ว ปีนเล็กยาวทั้ง ๖ กระบอกถูกพวกมนุษย์กินคนยึดเอาไว้ ทุกคนนึกท้ออาลัย
ในชีวิตและระลึกถึงคุณพระคุณเจ้าตามธรรมดาของผู้ที่ใกล้จะตายหรือได้รับอันตราย

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง พวกคนป่าก็พาคณะพรรคสี่สหายมาถึงหมู่บ้านของมัน และท่ามกลางเสียง
โห่ร้อง บรรดาคนชราผู้หญิงและทารกซึ่งแต่งกายชุดวันเกิดตัวล่อนจ้อนได้วิ่งออกมาจากกระท่อมที่พัก พอเห็น
พรรคพวกของมันจับมนุษย์ผิวเหลืองมาได้ถึง ๖ คน พวกมนุษย์กินคนก็ตืออกดีใจกระโดดโลดเต้นไปตามกัน

กระท่อมของพวกคนป่าปลูกห้อมล้อมบริเวณลานดินอันกว้างขวางโตกว่าสนามฟุตบอลเล็กน้อย
ที่ลานดินมีเสาหลักสำหรับผูกมัดเชลยในราว ๑๐ ต้นปักอยู่เป็นแถวเรียงเดียว เบื้องหน้าเสาหลักมีกะทะใบ
มหึมาตั้งอยู่บนก้อนหินหรือก้อนเส้าเตาไฟ กองฟืนสูงท่วมศีรษะกองอยู่ข้าง ๆ

หัวหน้ามนุษย์กินคนสั่งให้สมุนของมันนำเชลยทั้ง ๖ คนไปมัดไว้ที่เสาหลักคนละต้นและตะโกนสั่งให้
พวกผู้หญิงคนชราช่วยกันตีไฟทันที ชายฉกรรจ์หลายคนต่างหิ้วกระบุงบรรจุน้ำมาใส่หม้อแกงขนาดยักษ์ บ้างก็
นำเครื่องครัวใส่กระจายมาเตรียมไว้ มีตะไคร้ใบมะกรูด มะนาว พริกขี้หนูและข่า พวกคนป่าส่งเสียงร้องอื้ออึง
โดยไม่หยุดปาก แสดงความชื่นชมยินดีที่จะได้กินเนื้อมนุษย์ เสียงกลองคองกระท่อมอยู่เช่นนั้น

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ไฟฟืนก็ลุกโพลนและน้ำในหม้อใหญ่เริ่มมีควันบ้างแล้วเพราะใกล้จะเดือด หัวหน้า
มนุษย์ทมิฬส่งภาษาคัลยาณ์กับภาษาแขกร้องออกคำสั่ง แต่บริวารของมันชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งประมาณ ๕ คน
ได้พากันวิ่งเข้าไปในกระท่อมหลังหนึ่ง สักครู่มันก็ช่วยกันจุดกระทองฝรั่งตาน้ำข้าวคนหนึ่งออกมา

ฝรั่งคนนี้เป็นรูปร่างไม่ใหญ่โตอะไรนัก ขนาดเท่ากับคนไทย เป็นนักธรณีวิทยาชาวอังกฤษ ความโลภ
ทำให้เขาพาพรรคพวกบุกบันเข้ามาใจกลางเกาะนิวกินนี่เพื่อแสวงหาทองและเพชรอันมากมาย ในที่สุด
ศาสตราจารย์ อันโทนี่ ฟรีแมนด์ ก็กับคณะของเขาก็ถูกคนป่าเผ่านี้โจมตี เขากับลูกหาบ ๗ คนถูกจับมาซึ่งที่นี้
ผู้ช่วยของเขา ๓ คน ถูกฆ่าตาย พวกมนุษย์กินคนได้ผ่าท้องผู้ตายเอาตับหัวใจม้ามมาสูกันกิน แล้วตัดศีรษะ
ชาวผิวขาวผู้เคราะห์ร้ายทั้ง ๓ คนเอามาย่อยสั่น ด้วยการโรยยาผงวิเศษบังคับให้เนื้อหนังหดตัวแต่ไม่เสียรูป
ใบหน้า ศพของชายผิวขาว ๓ คนถูกมัดข้อเท้าด้วยเชือกเอ็นแขวนไว้กับต้นไม้ดั่งที่คณะพรรคสี่สหายของเรา
ได้เห็นศพทั้ง ๓ คนนั้นแล้ว พวกคนป่าได้ฆ่าพวกคนป่าต้มกินวันละคนจนหมด คงเหลือศาสตราจารย์อันโทนี่
เพียงคนเดียวและขณะที่หัวหน้ามนุษย์กินคนตั้งใจจะเลี้ยงพรรคพวกของมันเป็นงานใหญ่คือฆ่าศาสตราจารย์
อันโทนี่กับคณะพรรคสี่สหายทีละคน ต้มให้สุกแล้วแบ่งกันกิน

พวกคนป่าจูดกระซากลากตัวศาสตราจารย์อันโทนี่มาที่เสาหลักต้นหนึ่ง แล้วช่วยกันจับมัดไว้กับเสาหลัก สุภาพบุรุษอังกฤษในวัยกลางคนยืนคอบคอบอ่อนอยู่ที่เสาด้านนั้นแสดงความรักตัวกลัวตาย

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ หันมาทางพลซึ่งถูกมัดอยู่ใกล้ ๆ ห่างจากท่านไม่ถึงสองเมตร พอสบตากับพล ท่านก็กล่าวว่า

“เห็นจะตายแน่ อ้ายหลานชาย ที่ตายของเราอยู่ที่นี้ แต่ว่า...เราจะตายอย่างน่าทุเรศที่สุดเพราะเราจะต้องเป็นอาหารของอ้ายพวกนี้”

พลผืนยิ้มให้เจ้าคุณปัจฉิม ๕

“อย่าเพิ่งเสียใจรีบคุณอา ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจอยู่เราก็ต้องมีความหวัง”

นิกรร้องบอกพล พชราภรณ์ด้วยเสียงสั้นเครือ

“พลวิชัย ทำยังไงดีล่ะ กันยังไม่อยากตาย”

นายพชราภรณ์เค้นหัวเราะ

นิกรหันไปทางซ้ายมือของเขา พอแลเห็นกิมหงวนนายจอมทะเล้นก็ร้องไห้โฮ อาเสี้ยพยายามดิ้นรนเพื่อจะให้เชือกที่มัดข้อมือหลุดแต่ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะเชือกหนึ่งมีความเหนียวแน่นมาก

กิมหงวนมองดู ดร. ดิเรกแล้วพยักหน้า

“ว่าไงหมอ เรา ๖ คนและฝรั่งอีกคนหนึ่งคงหนีความตายไม่พ้น”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“อ้อไร เราอาจจะหนีอันตรายได้ทุกอย่าง แต่ความตายไม่มีใครหนีพ้น แม้แต่พระบรมศาสดาของเรา”

พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็หันมาทางเจ้าแห้วซึ่งอยู่ทางซ้ายสุด “ฮัลโหลแห้ว กำลังใจของแกเข้มแข็งดีมาก หัวเราะร่วนเชียวนะ”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ เขาพุดพลากร้องให้พลา

“รับประทานหัวเราะเมื่อไหร่ล่ะครับ ฮือ ฮือ รับประทานผมร้องให้เห็นอยู่ทนไต่ยังหวาหัวเราะอีก”

ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ร้องทำไมวะอ้ายแห้ว ไม่ใช่แกตายคนเดียวเราต่างต้องตายด้วยกัน ทำใจให้เข้มแข็งเหมือนอย่างกันซี”

หัวหน้ามนุษย์กินคนถือหอกเล่มหนึ่งพาดวอกออกไปยืนเด่นในบริเวณลานกว้างเบื้องหน้าเฉลยของมัน เสียงกลองและเสียงโห่ร้องสงบเสียงบลงทันทีเมื่อมันชูหอกขึ้น สมุนของมันสี่คนก็ช่วยกันห้ามแคร่ไม้ไผ่ขนาดเตี้ยงนอน ๓ พุดครึ่งเดินออกมา เจ้าหนุ่มร่างสูงใหญ่ถือดาบอันคมกริบตามออกมาด้วย เจ้าหมอนี้คือพ่อครัวชั้นดีมีชื่อเสียง เคยฆ่าคนมานับร้อยเพื่อทำเป็นอาหาร

แคร่ไม้ไผ่ถูกวางลงห่างจากกะทะเหล็กไปใหญ่ราว ๔ เมตร ขณะนี้น้ำในกะทะเดือดพล่านแล้ว ชายชรา ๒ คนและหญิงชรา ๓ คนช่วยกันใส่ไฟจนลูกไฟลง บรรดาคนมนุษย์กินคนหลายร้อยคนที่ยืนอยู่รอบ ๆ ต่างแลบลิ้นเลียริมฝีปาก บางคนก็น้ำลายยืดเพราะอยากกินเนื้อมนุษย์

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว หัวหน้ามนุษย์กินคนก็ร้องขึ้นสองสามคำด้วยเสียงอันดัง พ่อมดเต็นท์กำ ออกมากลางลานทันที มันถือกิ่งไม้สีดำอันเล็ก ๆ ไว้ในมือข้างขวา พ่อมดปรีเข้าไปหาเฉลยทั้ง ๗ คน หยุดยืนมองดูหน้าเจ้าแห้วเป็นคนแรก

เจ้าแห้วออกสั่นขวัญแขวนมีความรู้สึกเหมือนกับว่าตายไปแล้วครึ่งตัว แต่แล้วก็โล่งใจเมื่อพ่อมดเลื่อนตัวมาทาง ดร. ดิเรกแล้วเขยิบไปทางเสี้ยหงวน

อาเสี้ยยกคิ้วให้

“ไ-พ่อมด จะต้มพวกเราจริง ๆ หรือ”

พ่อมดไม่สนใจกับคำพูดของกิมหงวน มันเดินรีเข้ามาหานิกรในกิริยาท่าทางที่น่ากลัว นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“ตัวกันเล็กนิดเดียว ขอไว้ดูเล่นสักคนเถอะวะ ถ้าจะกินให้อร่อยก็เลือกคนพุงพลุ้ยซีว๊วย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๔ สะดุ้งเฮือก ตะโกนด่านายจอมทะเล้น

“อ้ายระยำ ออย่าชี้โพรงให้กระรอกซีว๊วย โธ่อ้ายเรายังปอดลอยอยู่”

พอมดเดินมาหยุดยืนเบื้องหน้าพล พัทธราภรณ์แล้วเลยไปทางเจ้าคุณปัจจนึก ๔ มันทำจุกพุดพิด เหมือนกับได้กลิ่นเหม็นเขียวหัวล้าน รีบเดินเข้าไปหาเชลยคนสุดท้ายคือศาสตราจารย์ อันโทนี ฟรีแมน พอมด พิจารณาดูรูปร่างเนื้อหนังของนักธรณีวิทยาด้วยความพอใจแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“อะราอี”

ชายฉกรรจ์สี่คนวิ่งตรงเข้ามาหาศาสตราจารย์ อันโทนี ฟรีแมน ทันที มันช่วยกันแก้มัดออก ดูดกระชาก นักธรณีวิทยาชาวอังกฤษตรงไปที่แคร่ไม้ไผ่ มนุษย์ทมิฬ ๔ คนใช้กำลังกดตัวศาสตราจารย์อันโทนีลงนอนหงาย แบบแคร่ไม้ไผ่ อันโทนี ฟรีแมน ร้องขึ้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ด้วยความรักตัวกลัวตาย แต่แล้วเขาก็ถูกมัด ชิ่งพืดบนแคร่นั้น

พอมดยืนอยู่บนหัวเตียง มันยกมือขวารวบผมศาสตราจารย์กระชากจนหน้าหงาย ชาวอังกฤษผู้นำ สงสารตื่นกระแ่ด ๆ เพชฌฆาตหรือพ่อครัวเงื้อมดาบขึ้นสุดแขน จด ๆ จ้อง ๆ พอได้ที่พินลงไปก็ก้านคอ เต็มเหนี่ยว

“ฉัวะ”

แรงเหวี่ยงและความคมของดาบทำให้ก้านคอของท่านศาสตราจารย์ชาวอังกฤษขาดออกจากบ่าทันที โลहितพุ่งจุดไหลทะลักแดงฉาน มันเป็นภาพที่น่าสยดสยองสิ้นสะเทือนขวัญอย่างยิ่ง พวกคนป่าให้ร้องกัน เกรียวกราว ส่วนคณะพรรคสี่สหายของเราทำท่าเหมือนกับจะช็อคตายไปตามกัน

พ่อครัวและเพชฌฆาตสังคีระชะของศาสตราจารย์อันโทนี ฟรีแมน ให้พรรคพวกของมันคนหนึ่งถือไว้ หลังจากนั้นพ่อครัวก็ใช้มีดแหวกแบบเดียวกับนายซีอูยที่ชอบกินตับไตไส้พุงเด็ก พ่อครัวของมนุษย์กินคน ผ่าท้องคนเหมือนผ่าท้องเปิดไก่ มันทำอย่างคล่องแคล่วหน้าตาเฉย ใช้ดาบของมันตัดศพเป็นท่อน ๆ ใส่ลงไป ในตะกร้าสานใบหนึ่ง แล้วสั่งให้เจ้าทมิฬร่างใหญ่ยกตะกร้าไปที่เตาไฟ เทศพของท่านศาสตราจารย์ที่ถูกตัด เป็นท่อน ๆ ลงไปในหม้อต้มขนาดยักษ์ ต้มรวมกับเครื่องใน

พวกมนุษย์กินคนให้ร้องกระโดดโลดเต้นกันอย่างสนุกสนาน คนป่าเผ่านี้ยังชีวิตอยู่ด้วยเนื้อสัตว์ป่า แต่อาหารที่โอชะรสที่สุดก็คือเนื้อมนุษย์ ดังนั้นนักสำรวจหรือมนุษย์ที่อยู่โลกภายนอกลวงล้าเข้ามาจะต้องถูก จับมาต้มกินเช่นนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะทำการสำรวจป่าใจกลางเกาะนิวกินนี่ได้ นักแสวงหาโชคผลาและ นักล่องปามากมายที่เอาชีวิตมาทิ้งที่นี่

เสียงกลองดังกระหึ่มขึ้นอีก พอมดเดินกำเข้ามาหยุดเบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหาย เพชฌฆาตหรือ พ่อครัวพามนุษย์ทมิฬ ๔ คนติดตามมาด้วย เจ้าคุณปัจจนึก ๔ ออกสั้นขวัญหายเมื่อพอมดจ้องตาเขม็งมองดูท่าน แล้วยิ้มแฉะ

“อ้อย กลัวแล้วจะนายจ๋า ออย่าฆ่าฉันเลย”

พอมดเค้นหัวเราะ หันมาทางพรรคพวกของมันแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“อุตตาน่า”

เท่านั้นเองพวกคนป่าก็กรูเข้ามาห้อมล้อมเจ้าคุณปัจจนึก ๔ ดร. ดิเรกร้องตะโกนบอกพ่อตาของเขา

“คุณพ่อ...คุณพ่อครับ พยายามคายฟันปลอมออกจากปาก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๔ ใช้ลิ้นตุนฟันปลอมของท่านทั้งข้างล่างและข้างบน ขณะที่พวกคนป่ากำลังแก้มัดท่าน แล้วท่านก็คายฟันปลอมทั้งสองขึ้นลงบนพื้นดิน เจ้าเพชฌฆาตหรือพ่อครัวมองดูฟันปลอมของเจ้าคุณปัจจนึก ๔ อย่างแปลกใจ แล้วเงยหน้าขึ้นมองดูท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๔ ด้วยความสงสัย เจ้าคุณปัจจนึก ๔ ยักคิ้ว และยิ้มให้ เพชฌฆาต คราวนี้เจ้าเพชฌฆาตก็ร้องอะอะเอ็ดตะโรแสดงความตระหนกตกใจเหลือที่จะกล่าว

“เอราปาร้า อีลีตาอูตูกา”

หัวหน้ามนุษย์กินคนพาพอมดเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ทันที ต่างคนต่างมองดูหน้าท่านเจ้าคุณ แล้วก็มองดูฟันปลอมทั้งสองชิ้นที่ตกอยู่บนพื้น หัวหน้าคนป่าแสดงความหวาดกลัวในอิทธิฤทธิ์ของเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ที่สามารถถอดฟันออกได้ แต่พอมดชี้แจงให้ฟังว่าคนผิวขาวหรือมนุษย์ที่อยู่ภายนอกป่านี้มีความเจริญกว่าพวกมนุษย์กินคนสามารถทำฟันปลอมได้เพื่อใช้แทนฟันเดิมที่ชำรุดหรือหักไป

ในที่สุดหัวหน้ามนุษย์กินคนก็ร้องตะโกนบอกพรรคพวกของมันให้ทราบทั่วกันว่า เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เป็นเทพเจ้าหรือมนุษย์วิเศษผู้สามารถถอดฟันในปากออกได้ คราวนี้พอมดกับหัวหน้าคนป่าได้เกิดต่อปากคำกันอย่างรุนแรง พอมดประณามว่าหัวหน้าคนป่ามีความโง่เขลา

อย่างไรก็ตาม หัวหน้ามนุษย์กินคนไม่ยอมฟังเสียงพอมดแล้ว มันสั่งให้พรรคพวกของมันแก้มัดสี่สายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ออกและให้นำตัวไปคุมขังไว้ที่กระท่อมใหญ่ก่อน

สี่สายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วต่างถอนหายใจโง่อกไปตามกัน เมื่อคนป่าแก้เชือกหนึ่งที่มีมัดมือออก ท่านเจ้าคุณก็รีบก้มลงหยิบฟันปลอมของท่านขึ้นมาชูยอดหัวหน้าคนป่า แล้วท่านก็ใส่ไว้ในเหยือกล้างบนของท่าน อาเสี้ยกิมหงวนใส่ฟันปลอมไว้สองซี่ก็คือที่گرامข้างขวาของเขา อาเสี้ยดึงกรามปลอมออกมาแล้วเดินเข้ามาหาหัวหน้ามนุษย์ทมิฬ

“เฮ้ย คุณี่ ของข้าก็ถอดได้เหมือนกัน แต่ชี้แจงจอดหมดปากเลยถอดให้แกลดูเพียงสองซี่เห็นไหมล่ะ” หัวหน้าคนป่ายิ้มแห้ง ๆ มันอ้าปากกว้างชี้มือเข้าไปในปากแล้วเจรจากับเสี้ยหงวนด้วยภาษาใบ้ เป็นความหมายว่ามันอยากจะให้อาเสี้ยช่วยถอดฟันให้มันบ้าง กิมหงวนพยักหน้ารับคำ เขาล้วงมือเข้าไปในย่ามหยิบคีมอันหนึ่งออกมา

“อ้าปากซี ข้าจะถอนฟันแก่ออกมาสักสองซี่ แต่ว่าเมื่อถอดออกแล้วใส่ไม่ได้นะโว้ย”

หัวหน้าคนป่าฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง แต่พอจะเดาได้ว่ากิมหงวนพูดอะไรกับมัน มันพยักหน้าหงิก ๆ อ้าปากยื่นหน้าเข้ามาให้กิมหงวนโดยดี อาเสี้ยหันมายิ้มกับ ดร. ดิเรก

“ถึงตายนะโว้ย” นายแพทย์หนุ่มร้องเสียงลั่น “อย่างน้อยก็ชักนัยน์ตาตั้ง”

เสี้ยหงวนหัวเราะ

“ก็ช่างมันปะไรล่ะ”

แล้วเขาก็ยื่นคีมเข้าไปในปาก ปลายคีมเหล็กจับได้ฟันซี่หนึ่งซึ่งฟันซี่นี้โยกมาสองปีแล้ว ทำให้หัวหน้ามนุษย์กินคนได้รับความทุกข์ทรมานมาก บางทีก็เหงื่ออกเพราะการอักเสบของฟัน กิมหงวนใช้กำลังข้อมือข้างขวาวัดคีมเต็มเหนี่ยวกระชากฟันซี่นั้นออกมาเสียงดังพล๊อก

เมื่อเขยื้อนฟันให้หัวหน้าคนป่าดู พวกทมิฬกับเพศผสมชาติที่ยืนดูอยู่ข้างหลังต่างก็ถอยกรูดด้วยความเกรงกลัวบุญฤทธิ์ของกิมหงวน หัวหน้ามนุษย์กินคนรู้สึกเจ็บปวดขนาดทนได้ มันแสดงกิริยาทำที่พอใจมากเท่าที่อาเสี้ยช่วยถอดฟันซี่นั้นให้มัน แต่แล้วมันก็สั่งให้สมุนของมันพาสี่สายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วไปขังไว้ในกระท่อมใหญ่ข้าง ๆ กับกระท่อมที่พักของหัวหน้า ประตูและหน้าต่างกระท่อมเป็นลูกกรงไม้แต่มั่นคงแข็งแรงมาก ที่หน้ากระท่อมมีมนุษย์กินคนทำหน้าที่เป็นยามและถือหอกเป็นอาวุธ

ขณะนี้การต้มเนื้อคนแบบเนื้อวัวกำลังดำเนินไปอย่างครั้นเครง เนื้อหนังของศาสตราจารย์อันโทนีสุกแล้วแต่ยังไม่เปื่อย พ่อครัวกับหัวหน้าคนป่ายืนอยู่ข้างหม้อต้มใบใหญ่ ต่างมองดูเนื้อคนต้มด้วยความกระหาย และแล้วพ่อครัวก็ใส่ตะไคร้ใบมะกรูดลงไปเพื่อให้หน้าชูปมีรสชาติดีขึ้น

คณะพรรคสี่สายยืนรวมกลุ่มกันที่หน้าต่างมองดูพวกมนุษย์กินคนที่กำลังให้ร้องกระโดดโลดเต้นคือกติใจที่จะได้กินคน เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กล่าวกับสี่สายว่า

“หาทางหลบหนีไปเถอะเว้ยพวกเรา อย่างน้อยเราก็มีปืนพกติดตัวอีกคนละกระบอก ถ้าหนีไปจากถิ่นนี้ได้เราก็มีหวังได้กลับบ้าน ขึ้นอยู่ชุกข้าพอมดมันต้องพยายามพูดให้หัวหน้าของมันรู้ว่าฟันปลอมเป็นของธรรมดาที่มนุษย์สร้างขึ้น ถ้าหัวหน้ามันเชื่อคำพูดของพอมด มันก็จะจับเราไปฆ่ากินทีละคนอย่างไม่ต้องสงสัย”

เจ้าแห้วเห็นพ้องด้วย

“จริงครับ รับประทานควรหนีไปดีกว่า ฝากกระท่อมนี้รับประทานผมเถิดที่เดียวพั่งเลย เราหนีออกจาก
หลังหมู่บ้านของมันเป็นปลอดภัยแน่”

พลมองไปที่ประตูลูกกรง เขาแลเห็นมนุษย์ทมิฬร่างใหญ่ยืนถือหอกอยู่นอกประตูในท่าทางเคร่งขรึม

“ถ้าเราจะหนี เราก็ต้องจัดการกับยามของมันเสียก่อน”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“กันเอง กันแสดงเอง ไม่ยากเย็นอะไรหรอกวะ กันจะเก็บอ้ายดำคนนี้ได้”

ครั้นแล้วนิกรก็เดินมาที่ประตูลูกกรง

“เฮ้-น้องชาย ชื่ออะไรวะ”

เจ้าหมอนั่นหันมามองดูนิกรแล้วยิ้มแฉยะ

“อ. อ. อ. อี”

นิกรหัวเราะแล้วได้ตอบทันที

“อี. อี. อ. อู”

ยามหน้าตั้นแล้วยื่นมือขวาให้นิกรสัมผัสทันที มิตรภาพระหว่างคนป่ากับมนุษย์ผู้เจริญได้เริ่มต้นแล้ว
ความจริงคำว่า อ. อ. อ. อี. นั้นแปลว่า ต้องการอะไร ที่นิกรตอบไปอย่างสงัดที่สุด อี. อี. อ. อู.
ภาษาคนป่าเกาะนิวกินีแปลว่า ผมรักท่านเหมือนบิดาผม เพราะแปลได้แบบนี้คนป่าที่เป็นยามจึงรู้สึกเอ็นดู
นิกรและยอมญาติด้วย

นิกรตั้งปืนพกในซองปืนออกมาแล้วอธิบายด้วยภาษาใบ้ เขาปลดลูกไม่ทกระสุนใส่มือของเขาแล้ว
ส่งให้คนยามหนึ่งนัด

“เฮ้ กินซีไว้ย นี่เป็นยาอาณูวัฒนของพวกเรา”

เจ้าหมอนั่นทำตาปริบ ๆ พูดภาษาใบ้บอกนิกรว่ามันไม่กล้ากิน รู้สึกว่าลูกปืนมันแข็งเกินไป นิกรแกล้ง
หยิบลูกปืนนัดหนึ่งใส่ปากโดยใช้วิชาเล่นกลคือ ความไวของเขานั้นเองหลอกให้คนยามเห็นว่าเขากิน
ลูกปืนนัดนั้นเข้าไป แล้วนิกรก็ส่งภาษาใบ้บอกเจ้าคนยาม

“เอาซีไว้ย กินซี”

คนยามหลงกลนิกรแล้ว มันแหงนหน้าขึ้นเพื่อจะหย่อนลูกปืนใส่ปาก ทันใดนั้นเองนายจอมทะเล้น
ก็ยกด้ามปืนพกฟาดกบาลเจ้าหมอนั่นเต็มแรง ปีกเดียวเท่านั้นเองคนยามก็สะดุ้งเหือกสุดตัวล้มลงนอนหงาย
เหยียดยาวสิ้นสติสมประดี

นิกรผิวปากเพลง “ต้นตระกูลไทย” เบา ๆ เขาหมุนตัวกลับหันมาทางคณะพรรคของเขา

“เรียบร้อยแล้ว จะหนีหรือจะอยู่ให้พวกมันจับเราไปต้มกินก็ว่ามา”

“หนีไว้ย” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ตวาดเว็ด

เจ้าแห้วใช้กำลังเท้าถีบฝากกระท่อมราบออกไปแถบหนึ่ง พวกมนุษย์กินคนมันแต่ให้ร้องจึงไม่มีใคร
สนใจกับคณะพรรคสี่สหาย เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ มุดกระท่อมออกไปเป็นคนแรกติดตามด้วยเจ้าแห้วและสี่สหาย
ด้านหลังหมู่บ้านตอนนี้เป็นป่าโปร่งติดต่อกับป่าทึบ การหลบหนีมนุษย์กินคนได้กระทำอย่างรวดเร็วฉับพลัน ดร.
ดิเรกกล่าวกับพรรคพวกของเขาเมื่อหนีมาห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๓๐๐ เมตรกว่า

“ย้อนกลับไปท่าที่ซากเครื่องบินดีกว่า”

“ไปทำไมละ” พลพูดพลางสอดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณนั้น “เรานุกป่าไปทางทิศตะวันตกไม่ดีหรือ
จะได้ถึงฝั่งทะเลหรือถึงเมืองใดเมืองหนึ่ง”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“การเดินทางออกไปยังฝั่งทะเลนั้นเราไม่รู้ว่าเป็นระยะทางอีกสักเท่าใดเราจึงจะถึงจุดหมาย

เกาะนิวกินีเป็นเกาะที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่มาก ถ้าเราย้อนกลับไปท่าที่ซากเครื่องบินและถ้าเครื่องรับส่ง

วิทยุยังใช้การได้ เราก็อาจจะติดต่อขอความช่วยเหลือจากโลกภายนอก เขาอาจจะส่งเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์มารับเราก็ได้”

คราวนี้ทุกคนเห็นพ้องด้วย

“เข้าที่มาก” นิกกรพูดยิ้ม ๆ “ที่แรกก่อนที่จะมาจากซากเครื่องบินทำไมแกไม่คิดอย่างนี้ล่ะ”

ดิเรกยอมรับสารภาพตามตรง

“ตอนนั้นมันโง่ไป มัวแต่ดีใจที่เรารอดตายจากเครื่องบินอัปปาง นึกไม่ถึงในเรื่องวิทยุประจำเครื่องบินไปเถอะอย่างซึกซ้าเลย ถ้าอ้ายพวกเปเรตนั้นมันรู้ว่าเราหนีมันก็จะยกโขยงติดตามเรา”

ครั้นแล้วสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็ออกเดินทางย้อนกลับไปตามทางเก่าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเข้าเขตป่าที่ทุกคนก็ต้องระวังภัยจากสัตว์ป่า เสียงซ้างและเสือร้องทำให้นิกรกับเจ้าแห้วหนาว ๆ ร้อน ๆ ไปตามกัน

แรดตัวหนึ่งวิ่งเตลิดออกมาจากสุ่มทุมพุ่มไม้อันหนาที่บ มันเป็นแรดที่ใหญ่มากขนของมันยาวตั้งคอ ตัวโตกว่าควาย กิริยาท่าทางดูร้ายใจพิศพาตน่ากลัว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วยืนรวมกลุ่มกันอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งในระยะห่างจากแรดเพียง ๓๐ เมตร

พลยกปืนพกขึ้นจะยิงแรด แต่นายแพทย์หนุ่มคว้าข้อมือไว้แล้วกระชับห้าม

“อย่ายิง ปืนพก ๙ มม. ซึ่ปะติวอย่างนี้ไม่ทำให้มันได้รับความเจ็บปวดอะไรเลย ทุกคนยื่นเฉย ๆ แรดเป็นสัตว์ที่มีสายตาสั้นแต่ประสาทจมูกไวมาก”

ทุกคนเชื่อดิเรก เจ้าแห้วกับนิกรขาสันพับ ๆ ด้วยความรักตัวกลัวตาย แรดตัวนั้นเดินรี่เข้ามาที่ต้นไม้ใหญ่ ยืนหันรีหันขวางคล้ายกับจะสอดสายตามองหามนุษย์ที่มันได้กลิ่นและรู้ว่าซุ่มซ่อนอยู่แถวนี้

นิกรกระชับกระซากับเสียงหวน

“ตัวผู้ชะด้วย ท่ามันดูไม่ใช่เล่น”

กิมหวนตวาดด้วยเสียงกระซิบ

“อย่าพูด”

แรดหยุดยืนข้างต้นไม้และขยับสี่ข้างของมันดูต้นไม้ไปมาเพื่อให้หายคัน นิกรเอื้อมมือตบกันแรดเบา ๆ แต่แรดหารู้สึกตัวไม่ มันยืนกระสับกระส่ายอยู่สักครู่แล้วก็วิ่งเหยาะ ๆ ไปจากที่นั้น หลังจากถ่ายมูลออกมา กองเบ้อเริ่ม

คณะพรรคสี่สหายต่างถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวขึ้นว่า

“ไปไว้ยพวกเรา รีบไปที่ซากเครื่องบินเถอะ”

มนุษย์เดนตายทั้ง ๖ คนต่างออกเดินทางต่อไป พอมาถึงเชิงเขาใหญ่ ดร. ดิเรกก็ร้องขึ้นด้วยความดีใจ

“มายก็อด.....เรามาถูกทางแล้วอีกสักครู่ก็จะถึงทรากเครื่องบินยักษ์ เรามีหวังรอดตาย ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าหากว่าเครื่องรับส่งวิทยุใช้การได้ก็มีหวังถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์”

ทุกคนมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น หลังจากนั้นสักครู่หนึ่งคณะพรรคสี่สหายก็แลเห็นซากเครื่องบินสกาย มาสแตร์บรูกอยู่เบื้องหน้าในบริเวณที่แห่งหนึ่ง เครื่องบินยังอยู่ในสภาพเดิม ฝูงลิงป่าหลายตัวได้ตามปีกเครื่องบินย้วยย้อย ดร. ดิเรกยกปืนพกยิงขึ้นฟ้าหนึ่งนัด ฝูงลิงป่าตระหนกตกใจแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกคณะพรรคสี่สหายแล้วหลบหนีไป

ในที่สุด ดร. ดิเรกก็พาพรรคพวกขึ้นมาบนเครื่องบินสกายมาสแตร์อีกครั้งหนึ่ง ผ่านห้องโดยสารออกไปทางห้องนักบิน ทุกคนรู้สึกเศร้าใจเมื่อเห็นศพเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินนอนตายอยู่ในห้องนี้ ดร. ดิเรกพาพรรคพวกบุกเข้าไปในห้องวิทยุ และแล้วเขาก็เริ่มต้นเปิดเครื่องรับส่งวิทยุทันที

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้นเมื่อเครื่องรับส่งวิทยุมีไฟติดตามหลอดแสดงว่ายังใช้การได้ดี ดร. ดิเรกพูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุแล้วติดต่อด้วยขนาดคลื่นและรหัสสากลด้วยการเคาะเป็นโทรเลข

สักครู่หนึ่งก็มีเสียงตอบเป็นรหัสโทรเลขเช่นเดียวกัน นายแพทย์หนุ่มร้องบอกพลให้ช่วยจดไว้แล้วเขาก็
แปลรหัสนั้นทีละประโยค นายพัชราภรณ์จดคำแปลลงในสมุดโน้ตของเขา

“ที่นี่เรือบรรทุกเครื่องบิน “แจ๊คสัน” แห่งรัฐนาวิออสเตรเลีย..... ที่นี่เรือบรรทุกเครื่องบิน “แจ๊คสัน”
แห่งรัฐนาวิออสเตรเลีย...ทราบแล้ว...ขอทราบตำแหน่งเครื่องบินตกและขอแสดงความเสียใจในโชคร้ายของท่าน..
.....ทราบแล้ว เมื่อไม่ทราบตำแหน่งให้สำรวจดูว่าท่านอยู่ในบริเวณภูเขาใหญ่ก็ถูก.....ทราบแล้ว ภูเขาใหญ่
ที่มียอด ๕ ยอด.....จะรายงานให้ผู้บังคับการทราบเดี๋ยวนี้เพื่อส่งเครื่องบินไปช่วยท่าน.....ทราบแล้ว.....พอจะ
สันนิษฐานได้ว่าสกายมาสเตอร์ของท่านตกที่ใด.....มนุษย์กินคนมีอยู่ไม่กี่แห่งดุร้ายทารุณมาก.....ทราบแล้ว..
.....ทราบแล้ว.....ผู้บังคับการคงจะให้ความช่วยเหลือท่านเป็นอย่างดี.....ทราบแล้ว อีก ๑๐ นาที เราจะติดต่อกับ
กับท่าน”

สี่สหายกับเจ้าแห้วและเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน ดร. ดิเรกยิ้มรับสมุดโน้ตมาจาก
นายพัชราภรณ์แล้วอ่านข้อความในนั้นดัง ๆ พออ่านจบเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็พูดขึ้นทันที

“เรารอดตายแล้วโว้ย ผู้บังคับการเรือบรรทุกเครื่องบินลำนี้คงช่วยเราแน่นอน เพราะอย่างน้อย
ประเทศไทยกับออสเตรเลียต่างก็เป็นภาคีสมาชิกซีอ่าได้ เฮ้อ-สิ้นเคราะห์กันที”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“อย่าเพิ่งตื่นตื่นดีใจนักครับคุณอา บางทีเราอาจจะได้รับความช่วยเหลือช้าเกินไป พวกมนุษย์กินคน
อาจจะติดตามมาจับเราไปต้มกินเสียก่อนก็ได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าพูดให้ใจเสียน่า”

ดร. ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือมองดูเวลา ทันใดนั้นเองทุกคนก็ใจหายวาบเมื่อได้ยินเสียงกลองแว่วมา
ตามลม

“มาแล้ว” นิกกร้องสุดเสียง ใบหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม อ้ายพวกเปรตนั้นตามเรามาแล้ว เสียงกลอง
โกล้เข้ามาทุกที”

พลกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“อย่าลงจากเครื่องบินเป็นอันขาด ช่วยกันปิดประตูเครื่องบินให้เรียบร้อยแล้วยึดเครื่องบินนี้เป็นที่มั่น
แนวสุดท้ายจนกว่าเราจะได้รับความช่วยเหลือจากเรือบรรทุกเครื่องบินลำนั้น”

ทุกคนวิ่งพล่านช่วยกันปิดประตูเครื่องบิน ดร. ดิเรกเคาะโทรเลขติดต่อกับเรือบรรทุกเครื่องบิน
“แจ๊คสัน” อีกสักครู่ก็ได้รับรหัสตอบ นายแพทย์หนุ่มตะโกนเรียกพลให้คอยจดไว้ แล้วเขาก็ติดต่อกับ
เรือบรรทุกเครื่องบินลำนั้นและแปลรหัสเป็นภาษาไทยให้พลจดเป็นหลักฐาน

“สหอารัก รัฐนาวิออสเตรเลียจะให้ความช่วยเหลือท่านเต็มที่ในฐานะที่เราเป็นซีอ่าได้ด้วยกันและเป็น
พันธมิตรอันดีต่อกัน...ทราบแล้ว...ทราบแล้ว.....โปรดยึด ซากเครื่องบินเป็นที่มั่นอย่าลงจากเครื่องบินเป็นอันขาด..
.....ทราบแล้ว ที่ที่ท่านกำลังประสบภัยคือตำบลมานังถิ่นมนุษย์กินคนอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเล ๒๐ ไมล์
ขณะนี้เครื่องบินไอพ่นประจำบ้านของเรา ๓ เครื่องและเฮลิคอปเตอร์ขนาดใหญ่ประจำเรือบรรทุกเครื่องบิน
อีกหนึ่งเครื่องกำลังเดินทางมาช่วยเหลือท่านแล้ว...ทราบแล้ว.....ขอให้คนไทยทั้ง ๖ คนโชคดีและปลอดภัย”

ดร. ดิเรกปิดเครื่องรับส่งวิทยุทันที เขาผุดลุกขึ้นยืนแล้วเอื้อมมือรับสมุดโน้ตจากพลอ่านข้อความที่พล
จดไว้ให้ทุกคนฟัง ขณะนี้เสียงกลองดังโกล้เข้ามาตามลำดับ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่าง
ได้ยินเสียงโห่ร้องอื้ออึง

พวกมนุษย์กินคนหลายร้อยคนเคลื่อนที่เข้ามาอย่างรีบร้อน หัวหน้าคนป่าหมดความเชื่อถือว่า
เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เป็นเทพเจ้าหรือผู้วิเศษ ทั้งนี้ก็เพราะพอมดได้พบพื้นปโลมของศาสตราจารย์อันโทนี่ลอยอยู่
ในหม้อต้มซุปรมนุษย์จึงชี้แจงให้หัวหน้าของมันฟังว่า เขี้ยวของมันก็ใส่พื้นปโลมเช่นเดียวกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

หัวหน้ามนุษย์กินคนรู้ความจริงเช่นนี้ก็สั่งให้พรรคพวกของมันไปจับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มาต้ม แต่แล้วหัวหน้ามนุษย์กินคนก็ได้รับทราบข่าว ชาวผิวเหลืองทั้ง ๖ คนหลบหนีไปแล้ว มันจึงพาพรรคพวกออกติดตามล่าพันธุ์ ณ บัดนี้ฝูงมนุษย์กินคนได้มาถึงบริเวณซากเครื่องบินยักษ์แล้ว มันให้ร้องอื้ออึงวิ่งประดาหน้ากันเข้ามาห้อมล้อม พลกับกิมหงวนช่วยกันทำลายกระจกช่องหน้าต่างออก ทุกคนใช้ปืนพระดมยิงพวกมนุษย์กินคนล้มลุกไปตามกัน ฝูงทมิฬต่างพุ่งหอกและยิงธนูมาที่เครื่องบินราวกับห่าฝน

พอมดแนะนำให้หัวหน้าของมันใช้ธนูเพลิงโจมตีเครื่องบินยักษ์เครื่องนี้โดยอธิบายให้ทราบว่าถ้าเครื่องบินถูกเผาชาวผิวเหลืองทั้ง ๖ คนก็จะกลายเป็นหมูทอกรอบไม่ต้องเสียเวลานำไปต้มหรือย่าง หัวหน้ามนุษย์กินคนเห็นชอบด้วยจึงตะโกนสั่งให้บริวารของมันล่าถอยออกมาและให้หาไปไม้แห้ง ๆ มาติดกับลูกธนูเพื่อระดมยิงเครื่องบินยักษ์เครื่องนี้

ดร. ดิเรกยื่นสังเกตการอยู่ที่ช่องกระจก พอแลเห็นพวกมนุษย์กินคนกำลังจุดเพลิงที่ผูกติดกับลูกธนู เขาก็ร้องตะโกนบอกนายพัชราภรณ์

“พลไว้ย ไปที่ห้องนักบินจัดแจงสตัดไฟเครื่องยนต์เดี๋ยวนี้เสียงเครื่องยนต์จะทำให้พวกมนุษย์กินคนรีรอไม่กล้าโจมตีเราหรือมายก็อาจจะล่าถอยไปได้”

พลรีบวิ่งเข้าไปในห้องนักบิน ขณะนั้นธนูเพลิงหลายดอกถูกยิงมาที่เครื่องบินแล้วตกอยู่ข้าง ๆ เครื่องบินนั่นเอง พล พัทธราภรณ์อดีตเสื่ออากาศเมื่อครั้งสงครามอินโดจีนพยายามสตัดไฟเครื่องยนต์ของสกายมาสเตอร์ได้เครื่องหนึ่งและหลังจากนั้นก็สตัดไฟอีกเครื่องหนึ่ง อีกสองเครื่องยนต์ชำรุดเสียหายเพราะกระทบกับต้นไม้

เมื่อเครื่องยนต์ถูกเร่งเต็มที่ ลมจากใบพัดก็ถูกพวกคนป่าที่อยู่ทางหลังเครื่องบินล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน หลายคนพากันวิ่งหนีด้วยความตกใจ หัวหน้ามนุษย์กินคนสั่งพลพรรคของมันให้ล่าถอยออกมาอีก

พอมดแนะนำให้เข้าโจมตีทางหัวของเครื่องบิน ฝูงทมิฬเคลื่อนที่เข้ามาอีก คณะพรรคสี่สหายต่างระดมยิงโดยไม่เลือกว่าหน้าอินทรีหน้าพรม มนุษย์กินคนยิ่งตายก็ยิ่งหนุนเนื่องกันเข้ามา

นิกรวิ่งออกไปที่ห้องนักบินทันที เขาตรงเข้ามานั่งข้างพลบนที่นั่งของนักบินผู้ช่วย

“กันขยับเองพล”

นายพัชราภรณ์มองดูอย่างแปลกใจ

“ขยับไปไหนวะ เครื่องบินปีกมันหักหมดแล้ว”

“เถอะน่า ไม่มีปีกกันก็ขยับได้”

ครั้นแล้วนิกรก็เร่งเครื่องยนต์ทั้งสองเครื่องเต็มที่ สกายมาสเตอร์ซึ่งมีแต่ลำตัวออกแล่นจากที่ของมันแล้ว ไส้ชนพวกมนุษย์กินคนวิ่งหนีไปตามกัน นิกรหัวเราะลั่น เขาขับเครื่องบินที่ไม่มีปีกบุกทะลุจุกได้ มนุษย์กินคนอย่างสนุกสนาน พวกคนป่าถูกเครื่องบินยักษ์ทับตายหลายคน ในที่สุดนิกรก็ขับสกายมาสเตอร์ออกไปจอดตอนกลางที่ราบ

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พา ดร. ดิเรกกับเสี่ยวหงวนและเจ้าแห้วเข้ามาในห้องบังคับการ ทุกคนต่างมองดูนิกรอย่างชื่นชม นิกรยิ้มให้พรรคพวกของเขา

“เป็นไง กันแน่ไหม เครื่องบินลำนี้มีสภาพเหมือนกับไม้ตีพริกกันยังขยับพวกคนป่าตายไปเยอะแยะขณะนี้เราปลอดภัยแล้ว ถ้าพวกคนป่าบุกออกมาโจมตีกันจะขับเครื่องบินไล่ชนมันอีก”

ไอพ่นประจัญบานของรัฐนาวีออสเตอร์เลียมาแล้ว

มันบินเกาะหมู่มาทางทิศตะวันตกและตรงเข้ามายังเครื่องบินยักษ์อย่างรวดเร็ว ในเวลาเดียวกันนี้เองมนุษย์กินคนเกือบ ๕๐๐ คนก็เข้าโจมตีอีกแทบทุกคนมีคบเพลิงอยู่ในมือเตรียมเผาเครื่องบินยักษ์ตามคำแนะนำของพอมด เสียงให้ร้องและเสียงกลองดังสะเทือนขวัญ

นักบินออสเตอร์เลียแลเห็นมนุษย์กินคนโจมตีซากเครื่องบินก็รีบช่วยเหลือคณะพรรคสี่สหายทันที ไอพ่นประจัญบานทั้งสามเครื่องต่างแยกออกจากฝูงดำดิ่งลงมารวดป็นกลและอาวุธจรวดสังหารมนุษย์กินคน

อย่างดูเด็ด ฝ่ายทมิฬล้มตายเหมือนใบไม้ร่วง เสียงระเบิดของอาวุธจรวดทำให้มนุษย์กินคนวิ่งหนีเข้าป่าทึบด้วยความตกใจ ทั้งศพพรรคพวกของมันนับร้อย มองดูเกลื่อนกลาดไปหมด

ดร. ดิเรกสามารถติดต่อกับนักบินได้แล้วโดยวิทยุโทรศัพท์ ก่อนอื่นนายแพทย์หนุ่มได้พูดขอบคุณผู้บังคับการเรือบรรทุกเครื่องบิน “แจ๊คสัน” และขอบคุณนักบินที่มาช่วยเหลือเขาในเวลายามคับขันเช่นนี้ เครื่องบินไอพ่นประจัญบานทั้งสามเครื่องได้บินฉวัดเฉวียนไปมาในระยะต่ำทำการคุ้มกันคณะพรรคสี่สหายของเรา เสียงไอพ่นดังจนแทบแก้วหู สัตว์ป่าแตกตื่นกระเจิงไปทั่ว ผู่มนุษย์ทมิฬวิ่งหนีภัยหวัชุกหวัชุนพอมดถูกปืนกลอากาศของเครื่องบินลำหนึ่งตายคาที่

เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ขนาดใหญ่เดินทางมาแล้ว มันบินผ่านยอดเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่งตรงมายังสกายมาสต์เตอร์หมายเลข ๑๓ คณะพรรคสี่สหายต่างคือคดีใจกระโดดโลดเต้นไปตามกัน

“ลงไปข้างล่างไว้ยพวกเรา” เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ตะโกนบอกสี่สหาย “เรารอดตายและมีหวังได้กลับบ้านแล้ว”

ทุกคนรีบเปิดประตูลงไปจากเครื่องบินยักษ์ สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วต่างโถมมือให้นักบินเฮลิคอปเตอร์ หลังจากนั้นเพียงครู่เดียวเฮลิคอปเตอร์ของรัฐบาลวอชิงตันก็ค่อย ๆ ลงสู่พื้นดินอย่างสง่าผ่าเผย

นายทหารชั้นนาวาตรีคนหนึ่งก้าวลงมาจากเฮลิคอปเตอร์เครื่องนั้น เขามองดูเครื่องบินไอพ่นประจัญบานเครื่องหนึ่งซึ่งบินผ่านหน้าไปและเฉียดยอดไม้ต้นหนึ่งอย่างน่าหวาดเสียว

ดร. ดิเรกเดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขาเข้าไปหานาวาตรีร่างสูงชะลูดพอ ๆ กับเสียงหวนของเรานายแพทย์หนุ่มปรวดเข้าสัมผัสมือและโอภาปราศรัยกับต้นเรือบรรทุกเครื่องบิน “แจ๊คสัน” ด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วซึ่ง ดร. ดิเรกเปรี้ยวปากอยากจะถูกภาษาอังกฤษกับใครต่อใครมานานแล้วทั้ง ๆ ที่บิดาและมารดาของเขาเป็นคนไทย บรรพบุรุษทางฝ่ายบิดาและมารดาก็ล้วนแต่คนไทย นายแพทย์หนุ่มถูกซักถามรายละเอียดในเรื่องที่เขามาตกอยู่ในป่าแห่งเกาะนิวกินี ดร. ดิเรกได้เล่าให้ฟังแล้วแนะนำนาวาตรีรูปหล่อให้รู้จักกับคณะพรรคของเขาโดยทั่วหน้ากัน

น.ต. ไมค์ สตรีปส์ เป็นสุภาพบุรุษที่มีอัธยาศัยโอบอ้อมอารีมาก เขาจึงมองดูเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ตลอดเวลา และแล้วเขาก็กระซิบกระซาบกับนายแพทย์หนุ่มว่า

“ผมเสียใจมากคุณหมอ ผมไม่อาจจะนำพ่อตาของคุณไปเรือเราได้ทั้งนี้ก็เพราะท่านพลเรือจัตวาผู้บังคับการเรือ “แจ๊คสัน” ของเราท่านศึระะล้านและเกลียดคนหัวล้านมาก เห็นจะต้องทิ้งพ่อตาของคุณไว้ในป่านี้”

ดร. ดิเรกสะดุ้งเฮือก

“เพื่อมนุษยธรรม ท่านต้องเอาพ่อตาของผมไปแน่นอน เขาเถอะครับผมจะแก้ปัญหาในเรื่องนี้”

“คุณหมอมจะทำอย่างไร”

“ผมจะเอาผ้าพันแผลพันให้รอบศึระะพ่อตาของผมแล้วเอายาแดงราด เราจะต้องโกหกผู้บังคับการว่าพ่อตาของผมศึระะแตกเป็นบาดแผลฉกรรจ์แก้ออกดูไม่ได้”

น.ต. ไมล์ล้มตาโพลงแล้วหัวเราะลั่น

“ตกลงครับ โอ...คุณหมอเจียบแหลมมาก”

ดร. ดิเรกเดินเข้าไปหาพ่อตาของเขาแล้วเล่าให้ฟัง เจ้าคุณปัจฉิม ๕ จำต้องยอมให้ดิเรกเอาผ้าพันแผลหลายม้วนพันศึระะท่านจนมองไม่เห็นหัวล้านและให้ยาแดงราดจนทั่ว

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง เฮลิคอปเตอร์ก็นำคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๕ เดินทางไปยังเรือบรรทุกเครื่องบิน “แจ๊คสัน” ทุกคนปลอดภัยแล้ว ทุกคนมีหวังได้เดินทางกลับประเทศในไม่ช้า

จบปริศนา

พิมพ์ครั้งแรก ๓/๒๕๐๑ สำนักพิมพ์บรรณาคาร

ฉบับกระเป๋าพิเศษ ราคา ๕ บาท

เรื่อง : ป.อินทรปาลิต ปก : อภรณ์ อินทรปาลิต

